

Helen Cohn Schucman, Ph.D.

Självbiografi

Förord

I enlighet med ett önskemål av Kenneth Wapnick utvecklade och uppdaterade Helen Schucman år 1975 en litterär version av sitt märkliga liv som hon själv hade skrivit, en självbiografi som hon kände skulle ge en tillfredsställande men inte tidigare publicerad bild av henne själv. På ett förenklat sätt återberättade Helen i den vissa utvalda händelser och tidsskeden, särskilt hur det kom sig att hon nedtecknade *En kurs i mirakler* och de motstridiga känslor hon upplevde under processen. Men av personliga skäl, och eftersom hon var en mycket privat och osäker person, beslöt Helen att det inte skulle bidra till detta porträtt av henne själv att inkludera mer än vad hon gjorde.

De händelser och utvalda tidsskeden i sitt liv som Helen valde att skriva om återspeglar icke desto mindre verkligen hennes tankar och känslor beträffande några av de viktigaste ögonblick och avgörande händelser som hon upplevde. De bidrar därför med ett omfattande biografiskt material som gör det lättare att lära känna henne som person. När Helens historia berättas är det därför lämpligt att även inkludera hennes självbiografi så som hon ursprungligen skrev den. Av redigeringskäl har emellertid undertitlar satts in som klargörande när det gäller byte av ämne, och vissa namn och datum har korrigerats för att korrekt kunna identifiera personer, platser, tidsskeden och händelser som tidigare och avsiktligt utelämnats.

Man kan också se att Helens berättelse är mycket läsbar, ett bra exempel på hennes egen anmärkningsvärda förmåga att skriva, vilket i sin tur ger en gripande personlig bild av de offentliga, professionella och privata aspekterna av hennes liv så som hon väljer att beskriva dem. Men den tecknar dessutom ett varmt, viktigt och mer objektivt porträtt av denna extraordinära person och hennes liv, så att man lättare kan förstå denna mycket starka och ibland motsägelsefulla personlighet, som först tycktes vara ett mycket osannolikt val för att nedteckna *En kurs i mirakler*.

Därutöver, och lika viktigt, år 1991 skrev dr. Kenneth Wapnick – Helens nära och förtrogna vän och kollega – en detaljerad och vetenskaplig biografi om henne. Med titeln *Absence From Felicity: The Story of Helen Schucman and Her Scribing of A Course in Miracles*, ger denna officiella biografi en utförlig och mer exakt beskrivning av Helens liv, och skildrar hennes barndoms- och ungdomsår från familjeliv till yrkeskarriär, prestationer och livsstil, samt ger en detaljerad bild av vad som hände före, under och efter hennes nedtecknande av **Kursen**.

Som Kenneth Wapnick skriver i förordet till *Absence from Felicity* angående det behov som Helen och han hade förutsett skulle ge en sann och trovärdig berättelse om hennes liv:

Vi förstod båda två att hennes opublicerade självbiografi knappast var en sann och korrekt beskrivning av hennes liv eftersom den var en alltför förenklad, litterär framställning – den bild hon visade utåt – som inte i verkligheten återspeglade djupet i Helens känslor och upplevelser. Vid vårt enda försök att rätta till felaktigheterna och ta bort det som inte stämde, visade det sig att även om det var en förbättring på några ställen, blev det på många andra ställen värre än originalet. Att återberätta vissa händelser i hennes liv – i synnerhet de av religiös natur och än mer bestämt just de händelser som inträffade runt **En kurs i mirakler** – väckte stark ångest hos Helen, och hennes obehag ledde direkt till en nästan våldsam överredigering som påverkade sanningshalten i det hon berättade om sitt liv. Det var därför som jag sade till Helen att jag skulle skriva berättelsen om hennes liv och också berätta om de händelser som ägde rum – inre och yttre – som föregick, åtföljde och som var förknippade med nedtecknandet av **Kursen**. Helen höll med om att det var en bra idé...”

För dem som vill veta mer om den som nedtecknade **En kurs i mirakler** är naturligtvis hänvisningarna till *Absence from Felicity* mycket väsentliga då de ger en mer detaljerad och informativ beskrivning av hennes liv. Det är ett vetenskapligt arbete som korrekt kompletterar och klargör hennes ursprungliga självbiografi så som den presenteras här och också ger ett bredare perspektiv och mening åt den.

Introduktion till självbiografin

Syftet med den här introduktionen är att beskriva några av de mest otroliga händelserna i mitt liv. Jag kan inte förklara dem, för jag förstår dem inte. När de började visste jag ingenting om mystik och hyste en ovederhäftig men intensiv fientlighet mot världen och allt jag tyckte den stod för. Jag har inte helt kommit över denna fientlighet ens nu. Tanken att jag själv en dag skulle bli något av en mystiker skulle ha fyllt mig med fasa. I någon mån gör det fortfarande det. Det är den andra delen av den här introduktionen som har direkt med dessa mest oväntade händelser att göra. Den första delen tycks emellertid leda fram till dem via en något krokig väg.

Del ett, ett slags ”introduktion till introduktionen”, går tillbaka till mitt tidiga intresse för religion, på sitt sätt något naturligt hos ett barn, och genom en lång rad besvikelser fram till en känsla av resignation och nederlag.

Berättelsen är faktiskt en uppsats som skrevs för flera år sedan inför en doktorandkurs i psykologi. Uppgiften var att beskriva ett specifikt problem i våra liv och visa hur det slutligen löstes. Uppsatsen återges nedan så som den då skrevs. Den beskriver mitt omfattande och deprimerande sökande efter Gud, och är tydligen skriven av någon som tolkar sökandet ur en psykologisk snarare än religiös synvinkel. Det var den uppfattning jag då hade kommit fram till och den ståndpunkt som jag helt och fullt trodde mig ha kvar. Min egentliga åsikt om religion sammanfattades i ett kort förord som jag skrev till själva uppsatsen.

”Detta är historien om mitt sökande efter Gud. Det började när jag var en liten flicka och tog slut relativt nyligen i en något tveksam anda. Om man tror att jag har löst problemet beror det till stor del på hur man ser på det. Man kan säkert säga att det aldrig blev löst, eftersom jag till sist inte kom till någon slutsats när det gäller Gud. Å andra sidan kan man också säga att det egentligen inte var ett religiöst problem från början, så att en lösning i religiösa termer inte var nödvändig. Hur som helst har jag kommit över mitt långvariga intresse för religion, och det är i sig en slags lösning.”

Detta, som det skulle visa sig, var inte det verkliga slutet på historien, något som den andra delen av den här introduktionen vittnar om. Inte heller skulle det ha varit möjligt att förutse de senare händelserna i ljuset av de tidigare. De sista episoderna förblir osannolika även för mig. Jag vet bara att de ägde rum. Jag ska försöka beskriva dem så som de utspelades, men kommer inte ens att försöka förklara dem. Detta skulle helt klart vara omöjligt.

DEL I

När jag var liten bodde jag i ena änden av en stor våning tillsammans med miss Richardson, som var min guvernant. Alla de andra bodde i andra änden. Miss Richardson och jag sov i samma sovrum och vi hade också vårt eget vardagsrum och badrum. När vi gick ut kom vi alltid direkt tillbaka till vår egen del av våningen. Det var sällan jag ens såg resten. Jag hade en far i andra änden av huset, men han var mycket upptagen och kom ofta inte hem förrän jag hade gått och lagt mig. Jag hade också en vuxen bror som var ungefär fjorton år när jag föddes. Han hade också mycket att göra och verkade inte tycka särskilt mycket om små flickor. En kokerska och ett hembiträde bodde någonstans i våningen, men jag var inte deras problem. Hushållet fungerade mycket väl. Miss Richardson tog med sig våra måltider till vårt vardagsrum och vi åt där tillsammans. Efteråt tog hon bort tallrikarna och faten och ställde dem någonstans. Georgia, hembiträdet, städade våra rum på morgonen medan vi var i parken.

Min mor var en försynt person som talade lågmält och hoppades att man skulle tycka om henne. Hon hade slutat sin lärartjänst efter giftermålet och skapat en behaglig och välordnad livsstil i skydd av sitt hem. Hon var helt övertygad om att hon gift sig med en underbar man och överlät alla beslut till det hon var säker på var hans bättre omdöme. Hon var mer än fyrtio år gammal när jag föddes. Även om hon inte lät min ankomst störa hennes inrutade liv var jag välkommen och hon älskade mig så gott hon kunde. Hon var faktiskt riktigt nöjd med mig eftersom hon velat få en liten flicka med blå ögon vilket jag faktiskt hade. Jag tyckte hon var underbar och försökte vara så lik henne som möjligt. Jag tror emellertid inte att jag lyckades särskilt bra.

Min mor var engelska och det var miss Richardson också, och jag tyckte att de lät väldigt lika när de talade. Jag älskade att lyssna på miss Richardson. Vi hade en bra men något formell relation. Miss Richardson fick betalt för att ta hand om mig och det gjorde hon. Hon berättade aldrig särskilt mycket om sig själv, men en gång sade hon faktiskt att hon egentligen inte tyckte om att bo i andras hem, och så snart hon hade tillräckligt med pengar skulle hon åka tillbaka till England och köpa sitt eget hem. Jag hade hoppats att hon skulle komma att tycka om att bo med mig, men det gjorde hon aldrig. Men vi kom bra överens och det var aldrig något problem.

Officiellt var miss Richardson klar med mig när hon lagt mig på kvällen. Efter det gick hon in i vårt vardagsrum och stängde dörren efter sig. Vardagsrummet hade

också en annan dörr som ledde ut till en hall som gick till den andra änden av våningen. Jag låtsades att miss Richardson stannade kvar i vardagsrummet och inte gick därifrån, men jag visste att det inte var så. Hembiträdet och kokerskan sov över, så jag var inte ensam. Miss Richardson kunde gå ut på kvällen om hon ville. Jag steg aldrig upp för att se om hon var kvar i vardagsrummet, för jag tyckte att det skulle vara otäckt om jag öppnade dörren och såg att hon inte var där. Många gånger somnade jag inte förrän hon var tillbaka. Jag sade ingenting till henne, för jag visste att det var ”efter arbetstid”.

Barndomshemligheter och sökande

Innan miss Richardson gick och lade sig brukade hon lägga sig på knä och liksom viska för sig själv en stund. Jag var lite tveksam om jag skulle våga fråga henne om detta, men till sist tog jag mod till mig och gjorde det. Miss Richardson förklarade att hon var katolik, och varje kväll innan hon lade sig bad hon rosenkransen. Jag frågade henne vad en rosenkrans var för något och hon visade mig sin. Den var gjord av vackra blå kulor och jag tyckte om den. Jag tänkte att den nog skulle vara bra att ha och kanske också vara lite magisk. Jag frågade miss Richardson om jag också kunde få en sådan, men hon sade att den var bara för katoliker. Jag föreslog att min mor kanske kunde köpa en åt mig, men miss Richardson tyckte att det var bäst att inte nämna den. Hon sade att det var en hemlighet, så jag lovade att inte säga något om den.

Miss Richardson och jag hade också en annan hemlighet. Den var vart vi gick på söndagsmorgnarna. I stället för att gå till parken som vi brukade, gav vi oss i väg långt bort till andra sidan av staden så att ingen skulle se oss. Sedan gick vi till en av de vackraste platser jag någonsin sett. Miss Richardson berättade för mig att det var en katolsk kyrka. Jag fick inte gå in eftersom jag inte var katolik. Jag fick lova att inte ge mig i väg och stannade innanför entrén tills miss Richardson kom ut igen. Men jag kunde se blommorna och de levande ljusen och statyerna genom ett litet mellanrum mellan två stora svängdörrar som öppnade sig in i kyrkan. Ibland hörde jag musik och en mans röst som sade saker som jag inte förstod. Det luktade också väldigt gott, det kände jag till och med i entrén. En gång smög jag i väg till ett litet kapell vid sidan av kyrkan. Det stod en staty där av en underbar kvinna med ett ljust runt ansikte och det fanns blommor och levande ljus i den lilla trädgården framför henne. Alla där hade likadana kulor som miss Richardsons rosenkrans. Jag ville stanna där, men jag var rädd för att miss Richardson inte skulle tycka om det. Men jag bestämde mig för att jag skulle bli katolik när jag blev stor, så att jag kunde komma och stanna kvar så länge jag ville.

Miss Richardson hade en väninna som var guvernant som hon själv, och som tog

hand om en annan liten flicka som var ungefär lika gammal som jag. Vi brukade leka tillsammans medan miss Richardson och hennes väninna satt på en bänk och pratade. Jag upptäckte att den lilla flickan var katolik. Hon hade en rosenkrans och blev mycket förvånad när jag berättade för henne att jag inte hade någon och inte visste vad den var till för. Hon förklarade ganska nedlåtande att det var en bön till Guds Moder. Jag frågade henne om Gud och hon blev verkligen chockerad över min okunskap. Jag visste nästan ingenting om honom. Hon berättade att Gud är vår fader, och att vi kunde be honom om saker och ting och han skulle ge dem till oss. Detta tyckte jag lät helt fantastiskt, och jag undrade varför ingen tidigare hade berättat detta för mig.

Jag frågade den lilla flickan var Gud var, eftersom det fanns en hel del som jag ville ha. Hon sade att det enda man behövde göra var att blunda och då skulle man se honom. Jag blundade, men jag såg ingenting. Det var inte svårt för den lilla flickan att förstå detta. Jag var inte katolik, så vad kunde jag förvänta mig? Hon föreslog att jag skulle försöka med den Heliga Jungfrun, som var väldigt snäll och som lyssnade på nästan alla. Hon talade om för mig att den Heliga Jungfrun hade en blå klänning och en vit slöja, och jag tänkte på den vackra statyn som jag sett i miss Richardsons kyrka. Jag blundade igen och lyckades lite bättre den här gången. Jag tyckte att jag såg en glimt av en vit slöja. Den lilla flickan sade att det var väldigt bra för att vara en nybörjare, och att jag skulle försöka igen. För om jag inte gjorde det skulle jag hamna i helvetet och brinna i evigheters evighet.

Jag var så upphetsad över den vita slöjan att jag inte ägnade särskilt stor uppmärksamhet åt den lilla flickans sista yttrande förrän jag gått och lagt mig på kvällen. Då började jag skrika. Miss Richardson frågade vad det var med mig, och jag talade om för henne att jag var rädd för helvetet. Jag skulle brinna för evigt om jag inte var katolik och hade en rosenkrans och gick i kyrkan. Miss Richardson blev mycket bekymrad, men hon visste inte vad hon skulle göra. Hon tänkte en stund och sade till sist att det var bäst att jag frågade mina föräldrar om religion. Hon förklarade att man ofta har samma religion som sina föräldrar, och kanske de kunde berätta saker för mig. Men hon sade att jag inte behövde vara rädd för helvetet, för hon skulle be för mig. Jag tackade henne och fick henne att lova att inte glömma. Sedan beslöt jag att genast fråga mina föräldrar om religion. Miss Richardson försökte inte hindra mig.

Jag smög i väg längs den långa hallen fram till vardagsrummet där min far satt ensam och läste en tidning. Jag tittade på honom från dörröppningen en lång stund innan jag gick in. Min far såg upp och verkade förvånad.

”Är något fel?” frågade han. ”Är inte miss Richardson inne?” Jag sade att det var hon.

”Jaha”, sade min far. ”Din mor är inte här och jag tror inte att hon kommer tillbaka

på en stund.” Han tog upp tidningen och verkade tycka att samtalet var slut. Men jag dröjde mig kvar. Jag kände honom inte särskilt väl och var osäker på hur jag skulle börja, men jag var tvungen att få veta något om min religion. Till sist började jag, lite plötsligt.

”Far, vad är du?” frågade jag.

”Jag tror inte att jag förstår,” sade min far, uppenbarligen förbryllad. ”Menar du att du vill veta vad jag gör?”

Jag sade att det kanske det var. Min far sade att han var kemist. Jag bad honom förklara vad det var, vilket han försökte göra. Jag förstod inte vad han sade, men jag kände att det inte var det svar jag ville ha. Så jag frågade honom om han trodde på Gud och bekände sig till någon religion. Min far sade att han inte trodde på Gud och inte var särskilt intresserad av religion. Jag frågade honom om det betydde att inte heller jag tillhörde någon religion, men han sade att man själv måste bestämma sådana saker. Jag frågade vad min mor hade bestämt, och han talade om för mig att hon hade någon slags religion, men jag kunde se att han inte var särskilt positiv. Han sade att han inte var säker på vad hennes religion egentligen var just då, men han verkade inte speciellt intresserad av ämnet. Icke desto mindre dröjde jag mig kvar ännu en liten stund. Till slut insåg min far att jag verkligen hade något på hjärtat. Han lade bort tidningen och bad mig sätta mig ner. Vi hade ett långt samtal om religion, kanske det enda samtal vi någonsin hade.

Jag började med att berätta för min far att jag ville bli katolik på grund av helvetet. Min far sade att han själv inte trodde på helvetet, och tyckte inte att jag behövde vara orolig. Det verkade som om man till och med kunde vara religiös och inte tro på helvetet, vilket kändes som en stor lättnad för mig. Far sade att han själv hade varit jude när han var liten, eftersom hans far var jude, och trots att hans mor inte var det hade hon inte haft något emot det. Jag frågade honom om det kanske gjorde också mig till jude. Jag hoppades fortfarande att det skulle visa sig att jag ändå var något. Far tyckte att jag skulle tänka över det lite grann, men jag ville bli jude meddetsamma. Jag frågade om man trodde på Gud om man var jude, och han sade att det kunde man om man ville. Sedan frågade jag om han kunde några judiska böner. Han tänkte efter en stund, och kom sedan ihåg en bön han hade lärt sig när han var liten. Den började: ”Herre, Israels Gud”, och jag blev mycket imponerad. Han återgav mer av bönen, men det var allt jag kom ihåg.

Jag bad min far att berätta lite mer för mig om min mors religion, men han sade att han inte kunde hålla reda på den och hade slutat att försöka. Jag sade att hon kanske skulle besluta sig för att också bli jude, men min far skrattade och sade att det nog inte var troligt. Men jag hade bestämt mig för vad jag skulle göra. Jag gick tillbaka till våra egna rum och berättade för miss Richardson att jag hade talat med min far och kommit underfund med att jag var jude. Miss Richardson sade

ingenting. När hon den kvällen bad rosenkransen sade jag ”Herre, Israels Gud” gång på gång för mig själv. Jag var mycket entusiastisk över att vara jude. Jag hade länge anat att jag saknade något, och nu när jag var jude var jag övertygad om att allt skulle bli bra. Men jag nämnde inte min religion för min mor. På något sätt kände jag att hon nog inte skulle tycka om det.

Miss Richardson lämnade oss ungefär ett år senare. Hon hade äntligen sparat tillräckligt med pengar för att kunna köpa sitt eget hem. Hon kysste mig innan hon for, och sade att hon skulle komma ihåg att be för mig. Jag tackade henne och sade att jag också skulle be för henne, om hon ville ha en judisk bön. Hon sade att det var bra, och lovade att skriva till mig och skicka kort på England. Det gjorde hon aldrig, men jag bad i alla fall för henne under en lång tid och bad då min Speciella Judiska Bön. Efter att miss Rickardson hade lämnat oss, beslöt min mor att jag inte längre behövde någon speciell guvernant. Jag hade då gått i skolan i nästan ett år, och min mor sade att hon själv skulle ta mig till skolan på morgnarna, och en ny kvinna skulle hämta mig på eftermiddagen och ta mig till parken. Kvinnan åt middag med mig på kvällen, och försvann sedan direkt efteråt.

Det var ensamt på nätterna utan miss Richardson. Jag låg i mörkret och bad min Speciella Bön, men det hjälpte inte särskilt mycket. Jag tänkte att det kanske skulle bli bättre om jag lärde mig resten av bönen, kanske min bön var för kort eller så. Men av någon anledning ville jag inte fråga min far om resten. Han skulle kanske tycka att jag borde ha kommit ihåg den första gången, efter att han haft så mycket besvär med att komma ihåg den åt mig. Och sedan övergav Herren, Israels Gud mig på ett förskräckligt sätt. Jag började bli rädd för att sova ensam på nätterna, särskilt när mina föräldrar gick bort. Jag kände varken kokerskan eller hembiträdet särskilt väl, och det skulle aldrig ha fallit mig in att gå och tala med min bror. Så jag hittade på ett sätt att få min mor att stanna hemma. Jag började vakta hennes rum, och om jag såg att hon började sätta på sig hatten och kappan fick jag förskräckligt ont i magen. Första gången detta hände var det faktiskt sant, och det var så jag upptäckte att min mor inte skulle gå bort om jag var sjuk. Så jag började med att ofta ha ont i magen.

Min mor tog mig till en läkare som undersökte mig och sade att han inte kunde finna något fel. Efter ytterligare några tillfällen med magont tog min mor mig till en annan läkare. Jag förknippade inte mina magsmärtor med läkarbesöken. De ställde inga frågor till mig, för min mor förklarade saker för dem. Det var olyckligt att jag alltid grep tag i min högra sida under mina ”attacker”, och att den smärta jag gav uttryck för måste ha varit mycket övertygande. Vid speciella tillfällen kräktes jag till och med, och blev helt uppjagad och febrig och efteråt kall över hela kroppen. Jag hade också ont i magen några gånger när min mor inte var på väg ut, bara för att det inte skulle vara alltför uppenbart. Om jag inte hade varit så noggrann med vissa detaljer, hade jag kanske fortfarande haft min blindtarm kvar. En dag tog min mor mig till en speciell sorts läkare, som undersökte mig länge och

bad oss komma tillbaka igen och då skulle han undersöka mig mer. Efteråt hörde jag honom säga till min mor att han inte kunde hitta något egentligt fel på mig, men under omständigheterna... Han avslutade meningen när jag var utom hörhåll.

Några dagar senare anlände kvinnan som vanligtvis kom på eftermiddagen tidigt på morgonen och satte på mig min hatt och kappa medan min mor satte på sig det hon skulle ha. Jag frågade vart vi skulle, och min mor sade till mig att inte bli upprörd eller nervös. Vi skulle åka till sjukhuset där läkaren skulle se till att jag inte behövde ha de där förskräckliga magsmärtorna mer. Först förstod jag inte, men när min mor hade förklarat lite mer, började jag skrika. Mellan skriken sade jag att jag i själva verket aldrig haft ont i magen, men hon trodde att det var något jag sade eftersom jag var rädd för att åka till sjukhuset. Hon och kvinnan praktiskt taget släpade in mig i bilen, medan jag fortsatte att skrika. På sjukhuset kom en man ut och hjälpte dem att få in mig. Sedan förde de mig till ett rum och lade mig i en säng och en sjuksköterska gav mig någon slags medicin. Efter en liten stund somnade jag.

Hela den dagen och natten såg man till att jag var rätt omtöcknad, så jag kunde inte tänka så bra. Jag visste att min mor var hos mig, och den delen tyckte jag om. Jag tänkte till och med att det kanske skulle vara skönt att vara på sjukhus, Men på morgonen nästa dag kom de och hämtade mig. De lade mig på en bår och körde iväg med mig. Jag skrek och skrek och de var tvungna att hålla fast mig på båren. Vi åkte in i något slags rum som såg väldigt skrämmande ut, och tre män stod och väntade där. Två av dem höll i mig medan den tredje lade en mask över mitt ansikte. Jag skrek "Herre Israels Gud" om och om igen medan jag klöste och skrek och bet. Jag försökte att inte andas, men klarade det inte så länge. De tre ansiktena som böjde sig över mig började snurra runt, runt tills de blev ett enda stort ansikte som först blev gult och sedan svart, och sedan somnade jag.

När jag vaknade var jag tillbaka i mitt rum och mådde väldigt dåligt. Jag hade på riktigt ont i magen, men så småningom mådde jag lite bättre och började till och med att trivas. Min mor var hos mig, och till och med min far kom på besök. Min mor sade att min bror också skulle ha kommit, men han hade åkt ut på landet för att vara där tills vi kom tillbaka, och det var alltför långt för honom att komma in till staden för bara en liten stund. Min mor och jag talade om allt möjligt när vi var tillsammans på sjukhuset, och kvällen innan vi skulle åka hem frågade jag henne om hennes religion. Efter vad som hade hänt hade jag bestämt mig för att inte vara jude längre. Förmodligen fanns det ingen Herre Israels Gud när allt kom omkring, och det var därför som min far hade slutat att tro på honom. Jag trodde aldrig riktigt på Gud igen, fastän jag verkligen försökte under en lång tid.

Samtidigt hade jag mer praktiska problem att ta itu med. Vi skulle åka hem påföljande dag och jag skulle bli tvungen att sova ensam igen. Beslutet att ha ont i magen hade visat sig vara ett dåligt beslut och det var knappast troligt att jag skulle

försöka mig på något liknande igen. Min mor skulle kunna gå ut på kvällarna när hon ville, vilket jag av erfarenhet visste skulle bli ganska ofta. Jag hade inte ens min Speciella Bön längre, för jag förstod att den inte skulle hjälpa i ett verkligt krisläge. Jag kunde bara hoppas att min mor skulle komma på något bättre innan vi lämnade sjukhuset. Min mor verkade glad över att få tala om religion, även om hon sade att hon fortfarande ”sökte”. Men hon trodde på Gud, det var bara det att hon ännu inte riktigt visste hur. Hon berättade allt om sina religioner för mig ända från det hon var liten. Jag blev mycket förvånad över att upptäcka att hon en gång själv varit mest judisk. Men det verkade inte som om hon tyckte särskilt mycket om judar. Hon berättade för mig att hennes far var rabbin i England, men han hade i alla fall kommit från en mycket bra familj. Hon hade några släktingar som inte var judar, något som också tycktes hjälpa.

Som tur var så dög också min far. Hans far hade fått en hedersmedalj av kongressen trots att han var jude och hans mor hade varit lutheran. Så som det verkade hade jag ingenting att oroa mig för. Min mor var nu teosof. Hon försökte förklara detta för mig, men jag förstod inte mycket av det. Hon såg lugn och lycklig ut när hon berättade det för mig, och det kom ett slags skimmer över hennes ansikte. Jag försökte verkligen förstå vad hon sade, men jag fattade det inte. Och då, helt plötsligt, började min mors engelska tonfall att irritera mig och en hemsk tanke kom för mig. Min mor lät faktiskt lite dum. Tanken fanns där bara ett ögonblick innan jag sköt bort den. Sedan frågade jag min mor om hon kände till någon bön som jag kunde använda. Det visade sig att hon kunde många böner och hon nämnde flera av dem för mig. Några var vackra och några få lät till och med som en sång, men ingen av dem var riktigt rätt.

Till sist kom min mor på en bön som hon var säker på att jag skulle tycka om. Den var enkel och ganska kort, hon upprepade den om och om igen tills jag kunde den utantill. Då sade hon till mig att hon var glad över att jag var intresserad av religion och rådde mig att be Gud hjälpa mig. Hon var säker på att om jag gjorde det, skulle han visa mig vägen. Det kom för mig att hon själv hade svårt att hitta vägen, men jag sade inte detta högt. Hon var ju trots allt väldigt snäll mot mig. Hon sade att när vi kommit hem skulle hon komma till mitt rum varje kväll och be tillsammans med mig. Jag sade att det skulle vara trevligt. Efter ungefär en vecka kom hon inte längre, även om hon faktiskt kom regelbundet de allra första dagarna efter det att vi hade kommit hem igen. Jag var inte särskilt ledsen när hon helt slutade att komma. Jag ville inte säga det till henne, men jag trodde egentligen aldrig att hennes bön var särskilt bra. Jag glömde den själv inom en månad.

Ett mirakel i Lourdes

Jag kommer inte håg särskilt mycket av det religiösa från den här tiden fram till dess jag var ungefär tolv år. Mina föräldrar hade bestämt sig för att tillbringa sommaren i Europa och ta mig med. Jag var mycket entusiastisk inför resan, men kände mig illa till mods över en sak. Det skulle kännas konstigt att tillbringa hela sommaren tillsammans med min far. Jag visste aldrig vad jag skulle säga till honom och han verkade inte ha mycket att säga till mig. Ibland kände jag mig så illa till mods tillsammans med honom att jag mådde illa. Jag berättade detta för min mor när tiden för resan närmade sig, och hon förklarade för mig hur det egentligen förhöll sig med min far. Jag försökte verkligen att tro på vad hon sade om honom.

Min mor förklarade att min far verkligen älskade mig, men att han var ”annorlunda”. Han visade inte hur han egentligen kände det, på det sätt som andra fäder gör. Det var faktiskt så, sade hon, att han inte tycktes lägga särskilt mycket märke till henne heller, och naturligtvis älskade han henne. Detta argument nästan övertygade mig. Jag var säker på att han åtminstone måste älska min mor. Förmodligen hade jag misstagit mig när jag trodde att han inte tyckte om mig bara för att han inte ägnade mig någon uppmärksamhet. Min mor sade att precis så var det. Jag hade misstagit mig. Min far var en helt underbar man, och jag skulle försöka uppskatta honom mer.

Under vår resa såg jag att min mor hade rätt. Min far ägnade inte särskilt stor uppmärksamhet åt någon av oss. Men det berodde naturligtvis inte på att han inte älskade oss. Det var bara det att han var ”annorlunda”, och jag skulle försöka uppskatta honom på samma sätt som min mor gjorde. Han var ju egentligen en underbar man och jag var lyckligt lottad som hade honom till far. Jag försökte verkligen hela sommaren att uppskatta honom, men det såg inte ut som att jag gjorde några framsteg. Jag talade med min mor om detta, och hon sade att hon förstod. Det hade tagit lite tid för henne att inse att han var ”annorlunda”, och det hade till och med varit lite svårt för henne i början. Men hon försäkrade mig att när jag väl hade insett hur underbar han verkligen var, skulle jag förstå hur dumt det hade varit av mig att inte uppskatta honom. Som det verkade, var det detta som hade hänt henne.

De sista dagarna sommaren 1921 tillbringade vi i Lourdes. Jag var djupt imponerad av grottan och jag älskade statyn av Jungfru Maria som stod längst upp på toppen av en stor klippa. Det låg högar av kryckor och stöd som människor hade lämnat där när de hade blivit helade och inte längre behövde dem. Det var böner och gudstjänster och processioner hela dagarna och även på kvällarna. Man berättade för mig att människor kom från hela världen för att bli välsignade och helade, och

för att få det speciella vatten som kom från utsidan av klippan där Jungfru Maria stod. Jag blev också välsignad, och köpte en flaska med ett guldkors på så att jag kunde ta med mig lite vatten hem. Vi bodde på ett hotell nära helgedomen och jag kunde se klippan från sovrumsbalkongen. Jag gick ut på balkongen varje kväll och tänkte på kryckorna och stöden och alla de tusentals människor som kom hit och hade sin religiösa tro. Kunde de alla ha fel?

Jag kom också ihåg miss Richardson och hennes rosenkrans. Av alla platser i världen var säkert den här den bästa för att köpa en rosenkrans åt mig själv och prova. Jag hade köpt en liten broschyr om rosenkransen som beskrev hur man skulle använda den. Plötsligt en kväll blev jag väldigt angelägen om att skaffa en rosenkrans och be meddetsamma. Min mor hade gett sig i väg någonstans och min far satt ensam och läste i deras rum. Jag sade till honom att jag ville köpa en rosenkrans. Han stoppade handen i fickan och gav mig lite pengar utan att se upp. Till min egen stora förvåning bad jag honom komma med mig till affären. Han sade att han var trött och ville läsa en stund. Dessutom låg ju affären bara tvärs över gatan och det var fortfarande ljus ute. Det fanns ingen anledning att jag inte skulle gå dit själv. Av någon anledning spårade sedan samtalet ur. Jag sade en massa mycket oväntade saker som jag inte alls kunde förstå efteråt.

Först sade jag att jag inte kunde tala franska, så mannen i affären skulle inte förstå vad jag ville ha. Min far tittade förvånad upp. Han påminde mig om att jag hade läst franska ganska länge och talade språket mycket bättre än vad han gjorde. Sedan sade jag att inte förstod mig på franska pengar och behövde hjälp med det. Min far sade att jag bara kunde fråga mannen i affären. Han var säker på att jag inte skulle ha några problem. Alla, sade han, var vana vid amerikaner. Då sade jag att jag helt enkelt inte ville gå ensam, och ville att han skulle gå med mig. Jag började bli ganska upprörd vid det laget. Plötsligt blev jag fruktansvärt arg och började skrika av ren vrede.

Min far bara såg på mig. Han var inte arg. Han förstod helt enkelt ingenting. Han sade att det måste vara något fel på mig, och tyckte att det bästa jag kunde göra var att gå till mitt rum så att jag kunde lugna mig. Min mor skulle vara tillbaka om några minuter och han skulle be henne gå till mitt rum så att hon kunde reda ut det här. När jag vände mig om för att gå ropade han mig tillbaka för jag hade glömt pengarna. Han sade att jag kanske fortfarande skulle vilja ha rosenkransen när jag mådde bättre. Jag ryckte till mig pengarna och sprang. Jag satte mig på sängen i mitt rum. Jag grät inte. Jag bara satt där och kände ingenting. Min mor kom in lite senare. Hon sade att far hade sagt till henne att något verkade vara fel, men allt hon visste om det var att jag hade velat köpa en rosenkrans och han hade gett mig pengarna, och efter det hade jag betett mig konstigt.

Jag sade ingenting. Min mor sade att hon inte tyckte att jag var särskilt tacksam över att min far hade gett oss en sådan underbar sommar och varit så snäll mot oss.

Jag sade att det inte var sant att han var snäll mot oss. Han var hemsk och hade alltid varit hemsk. Jag sade till min mor att hon helt enkelt hittat på att han var ”annorlunda”, och jag tänkte inte försöka uppskatta honom längre. Det var dumt att låtsas att han var underbar. Han brydde sig inte om någon och det var ingen mening med att säga att han gjorde det. Min mor var helt chockad. Hon sade att jag inte förstod de hemska saker som jag sade, och att jag skulle gå och be honom om förlåtelse för att ha ställt till med sådant bråk när han hade varit så omtänksam. Jag sade att det tänkte jag inte göra. Det var tyst en lång stund. Sedan upprepade min mor att jag inte förstod vad jag sade, och den här gången förstod jag att hon hade rätt. Jag började gråta och min mor kramade om mig och sade att väldigt många gånger sade människor elaka saker som de inte menade. Vi skulle helt enkelt glömma alltsammans. Naturligtvis brydde far sig om oss. Allt hade varit ett misstag.

Jag grät ännu mer och sade att jag trodde att jag måste ha varit sjuk eller så. Så var det. Jag var sjuk och visste inte vad jag sade. Just då kände jag mig faktiskt sjuk, så min mor hjälpte mig i säng och jag låg där till nästa dag. Ingen av oss nämnde någonsin händelsen igen. På morgonen gav far sig i väg någonstans för att vara borta hela dagen, och min mor gick med mig för att köpa rosenkransen. Jag köpte också en liten medaljong med Jungfru Maria, och vi tog med oss båda sakerna till en präst för att få dem välsignade. Vi stannade kvar i grottan för att vara med i mässan och en underbar gudstjänst efteråt. Det var lördag och det var ännu mer blommor och musik och processioner än vanligt. Människor bad överallt. Allt var mycket, mycket vackert. Jag frågade min mor om hon någon gång varit katolik, och hon sade att det hade hon inte. Men man kunde se att hon började fundera.

Den kvällen stannade jag uppe i mörkret i mitt rum med min rosenkrans i handen och medaljongen runt halsen och tänkte på Gud och miss Richardson och Jungfru Maria. Plötsligt fick jag en idé. Det här var en underbar plats och om jag bad om ett eget mirakel kanske jag skulle få det. Och då skulle jag tro på Gud och bli katolik. Jag gick ut på balkongen och tittade bort mot klippan.

”Snälla Gud”, sade jag högt, ”jag är inte katolik, men om allt detta är sant, kan du då skicka mig ett mirakel så att jag kan tro på dig?”

Jag hade redan bestämt vad miraklet skulle vara. Jag skulle blunda och säga tre Hell dig, Maria. Om jag såg ett stjärnfall på himlen när jag öppnade ögonen skulle det vara mitt mirakel. Jag förväntade mig egentligen inte att se något stjärnfall, men jag blundade och bad tre Hell dig, Maria i alla fall. När jag öppnade ögonen igen var himlen full av stjärnfall. Jag stirrade i häpen tystnad och viskade sedan: ”Det är mitt mirakel. Gud skickade det verkligen. Titta, o titta! Det är mitt mirakel.”

Jag stod helt stilla tills stjärnorna hade bleknat bort och det var mörkt på himlen

igen. Och sedan kom jag ihåg. Vår guide hade berättat för oss att detta var rätta tidpunkten för stjärnfall i den här delen av världen, och att det snart skulle förekomma ganska ofta. Det var faktiskt inget mirakel alls. Jag hade aldrig tidigare sett något stjärnfall och det var därför som jag inte förstod det meddetsamma. Förmodligen hade jag till och med bestämt att ett stjärnfall skulle vara mitt mirakel eftersom guiden hade talat en hel del om stjärnfall just den eftermiddagen, och jag hade då tänkt på hur mycket jag skulle vilja se det. Man kunde knappast göra det till något mirakel. Man måste se upp så att man inte blir lurad. Nåja, jag känner igen ett stjärnfall när jag ser det. Jag är inte så lättlurad. Sedan kom jag på en annan sak. Kunde det inte vara ett mirakel att jag tänkte på att be om ett stjärnfall precis innan det skulle komma ett stjärnfall? Jag kunde ju faktiskt inte veta att det skulle komma just då. Kanske det i alla fall var ett verkligt mirakel. Men helt och hållet kunde jag inte övertyga mig själv om det igen. Jag hade blivit mycket misstänksam mot alltsammans. Jag blev till och med lite arg över det.

Kanske, sade jag till mig själv, var vattnet och helandet och kryckorna samma sak som stjärnfallen. Människor bara trodde att de var mirakel. Alltsammans kunde vara så. Man kan så lätt bli lurad. Jag skulle just bestämma mig för att det var så, när en annan tanke dök upp som fick mig att känna mig mycket obehaglig till mods. Jag hade sagt till Gud att om jag såg ett stjärnfall när jag öppnade ögonen, då skulle det vara mitt mirakel. Jag hade otvivelaktigt sett ett stjärnfall. Så mycket var ett faktum. Om det fanns en Gud skulle han kanske inte tycka om hur jag såg på hans mirakel. Jag uppskattade det ju inte. Om Gud hade gjort sig besvär med att skicka ett mirakel speciellt för mig, skulle han nog inte se med blida ögon på all denna skepsis. Och om det fanns en Gud, kunde det nog också finnas ett helvete för människor som inte uppskattade honom.

Jag var tvungen att resonera mig ut ur alltsamman, fastän jag fortfarande kände mig lite illa till mods. Jag övertygade mig själv om att om Gud skulle göra sig besvär med att överhuvudtaget skicka mig ett mirakel, så skulle han säkert ha förstånd nog att få mig att tro på det. Ett mirakel är något som man måste tro på. Jag trodde egentligen inte på det här, så därför kunde det inte ha varit ett riktigt mirakel. Hur som helst så beslöt jag mig för att jag inte behövde bestämma mig definitivt meddetsamma. Det var gott om tid för att göra det. Jag skulle tänka över alltsammans senare. Jag började bli väldigt trött, så jag gick in och efter en liten stund somnade jag. Jag hade några obehagliga drömmar, men jag kom inte ihåg vad de handlade om när jag vaknade nästa dag.

Ungefär ett år efter det att vi hade kommit tillbaka från vår resa gifte sig min bror och vi flyttade till en mindre våning. Georgia, hembiträdet, kom med oss. Hon och jag hade varit vänner ganska länge, men vi kom närmare varandra nu. Georgia kom från Alabama och hade inte någon familj i New York, så hon och jag höll liksom ihop. Vi brukade tala om saker och ting rätt ofta, men vi kom inte in på någon

diskussion om religion på länge. Men när hon väl hade nämnt ämnet blev jag mycket intresserad av hennes religion och bad henne att berätta allt om den. Georgia var baptist. Hennes kyrka trodde officiellt på helvetet, berättade hon för mig, men jag förstod att hennes egen personliga Gud var rätt vänlig och höll inte på med att skrämman människor med helveteseld och fördömelse. Han oroad tydligen inte sina barn genom att ställa alltför många orimliga krav på dem, han lämnade dem inte i sticket och såg till att allt blev bra till slut. Detta räckte för mig. Jag var själv inte så säker på att allt skulle ordna sig till slut.

Georgia läste bibeln varje kväll och jag började gå till hennes rum så att vi kunde läsa den tillsammans. Det var en bra sak att göra innan jag gick och lade mig. Min mor hade av allt att döma slutat med att vara teosof, men hon diskuterade inte sina senare religiösa äventyr med mig och jag ville inte själv ta upp frågan. Jag hade fortfarande på mig medaljongen med Jungfru Maria, men jag kunde aldrig dra någon definitiv slutsats när det gällde mitt mirakel. Jag tänkte på det då och då under en tid, men jag lät alltid bli att ha en bestämd uppfattning. Under tiden läste Georgia och jag bibeln på kvällarna.

En söndag frågade hon mig om jag ville gå med henne till kyrkan. Hennes kyrka låg långt ifrån där vi bodde, och hon berättade allt om den när vi var på väg. Jag var väldigt entusiastisk. Georgia sade att Gud väntade på oss, och hon hade för det mesta rätt. Innan gudstjänsten gick Georgia längst fram i kyrkan med mig och presenterade mig för prästen som sade "Gud välsigne dig" till mig. Sedan satte Georgia och jag oss tillsammans och väntade på Herren.

Människorna i Georgias kyrka sjöng sånger som var väldigt annorlunda allt jag någonsin tidigare hade hört. De sjöng dem gång på gång, i början svagt och sedan starkare och starkare för varje gång. Det var så vackert att man kunde gråta. Många människor gjorde det. Men de flesta blev väldigt glada och började klappa händer och stampa med fötterna till musiken. Några ställde sig till och med upp på sina sittplatser eller gick ut i gångarna och började ropa. Jag kunde se att de mådde väldigt bra även om jag inte kunde förstå de flesta orden som de ropade. Jag var inte säker på att de ens talade engelska. Men det var tydligt att de stod på god fot med Gud och var vana vid att tala öppet och direkt med honom. Först var jag mycket förvånad över allt detta. Jag hade alltid tilltalat Gud formellt, med respekt och till och med med vördnad, men knappast med förtrolighet. I början visste jag inte hur jag skulle se på detta mycket annorlunda tillvägagångssätt, och kände till och med att det kanske kunde vara fel. Men snart började mina fötter stampa takten till musiken. Lite senare klappade jag händerna och ännu lite senare sjöng jag högt precis som alla andra.

Georgia vaggade fram och tillbaka med stängda ögon, men då och då tittade hon upp på mig och log. Jag kände mig lycklig och mycket hemmastadd. Sedan höll pastorn ett underbart tal. Han berättade allt för oss om Gud och himlen och

frälsning. Han sade att den här världen var inte där vi verkligen hörde hemma, och att underbara saker väntade oss. En dag, sade han, skulle vi vara hos Herren för evigt. Allt vi behövde var vår tro. Tron var Guds gåva, och alla som bad honom om den skulle få den. Efter predikan var det en ”invigningskollekt” som Georgia förklarade för mig. Om man önskade något speciellt, tillägnade man Gud några mynt och bad Gud om att få sin tro. Därefter sjöng vi lite mer, och sedan gick alla ut för att ta pastorn i hand. När turen kom till mig frågade han mig vad jag tyckte om gudstjänsten och jag sade att den var helt underbar. Han sade att jag skulle komma tillbaka och klappade mig på axeln.

När jag nu hade blivit speciellt inbjuden gick jag i kyrkan med Georgia så ofta som möjligt och gav mina mynt för att få min tro. I kyrkan bad jag och sjöng tillsammans med alla andra, men när jag utanför kyrkan försökte tala med Gud var jag aldrig riktigt säker på att det fanns någon där som lyssnade. Något saknades. Och en dag kom jag till sist på vad det var. En söndag tog Georgia mig med till en dopceremoni. Människor i långa, vita kläder stod bredvid en marmorbassäng utanför kyrkan. Pastorn, som nu var en mycket god vän till mig, stod i bassängen och lade varsamt ner var och en i vattnet. Efteråt steg de upp ur bassängen på den andra sidan och förenade sig med dem som blivit frälsta. Jag var mycket imponerad. Innan ceremonin hade pastorn sagt: ”De som ska döpas i dag har kommit för att uppfylla Herrens önsknings. Han har sagt till oss att vi måste döpas för att bli räddade. Om man inte är döpt, kan man inte vara ren i hjärtat, och om man inte är ren i hjärtat kan man inte se Gud”. Just det, tänkte jag för mig själv. Man måste bli döpt innan man kan se Gud. Jag hade inte blivit döpt. Det var det som saknades.

Den kvällen talade jag med Georgia om dopet. Hon hade döpts i södern och sade att det var den underbaraste upplevelsen i hennes liv. Hon sade att när man döps kommer Herrens Ande ner över en och frambringar ett mirakel i hjärtat, och efteråt har man en stor fest. Dopet gör personen till ett sant Guds barn. Bibeln säger faktiskt att man ska döpas. Georgia tog fram bibeln och visade mig stället där det stod. Och det var precis vad som stod där. Det var ingen tvekan om det. Jag sade till Georgia att jag ville bli döpt så snart som möjligt, och hon föreslog att jag skulle tala med hennes pastor om det. Han var mycket, mycket trevlig. Han höll med om att jag borde döpas, men det såg ut att finnas ett problem som jag inte förutsett. När en pastor döper någon, förväntas den personen att gå in i hans kyrka. Som ett Guds barn blir man medlem i Guds hus. Pastorn skulle naturligtvis döpa mig om jag ville att han skulle göra det, men han trodde att det skulle vara bättre för mig om jag döptes i en kyrka som – han tvekade lite – låg närmare mitt hem. Jag kanske skulle gå hem och tänka över saken.

Jag gick hem och tänkte över det hela. Jag hade inte förstått att dopet var en del av att bli medlem i kyrkan, och jag kände att man åtminstone först skulle tro på Gud innan man tog ett så stort steg som detta. Jag försökte med pastorn i en

baptistkyrka som låg nära där jag bodde, men han sade ungefär samma sak. Han skulle med glädje döpa mig och ta emot mig som medlem i kyrkan. Detta tycktes vara reglerna. Till sist hittade jag en pastor som hade speciella gudstjänster i något slags stort hus som också var mötesplats, och som hade en speciell dopceremoni där en gång i månaden. Georgia och jag gick till ett av hans möten, och hon förklarade att han var en Herrens väckelsepredikant och hade som speciellt uppdrag att omvända människor. Efter gudstjänsten, som var väldigt spännande, gick jag fram till pastorn och frågade om jag kunde bli döpt där. Han ställde många frågor om mig själv och min religion, och också om mina föräldrar och deras religion. Han sade att han kunde döpa mig, men han tyckte att jag skulle fråga mina föräldrar först. Att döpas, sade han, var ett mycket allvarligt steg. Det innebar att man tog definitiv ställning för Gud, och han trodde att mina föräldrar kanske hade sina egna starka övertygelser i det fallet. Jag sade att jag inte trodde att de skulle bry sig om det, men han sade att det vet man aldrig. Han skulle inte vägra att döpa mig även om de inte tyckte om det, men han tyckte att jag åtminstone skulle berätta det för dem. Han kände att kanske särskilt min far skulle se på mitt dop med oblidla ögon eftersom han var jude. Jag skulle tala med mina föräldrar och sedan träffa honom igen.

Jag väntade mig inget motstånd från min mor och fick det inte heller. Hon tyckte om tanken och lovade att köpa mig en pocketbok som jag hade önskat mig som en speciell present. Jag var mycket mer orolig när det gällde min far. Det var svårt att veta vad han egentligen kände i något avseende. Kanske pastorn hade rätt? Kanske hade min far starka känslor i fråga om dop. Han kanske till och med skulle bli väldigt arg. Man kunde aldrig veta med honom. Jag tvekade ganska länge innan jag frågade honom, och när jag till sist gick för att prata med honom hade jag svårt att börja. Efter att illa till mods ha bytt från den ena foten till den andra kom jag äntligen i gång.

”Far, jag har bestämt mig för att döpas” fick jag fram. ”Vad tycker du om det?”

Far sade att han tyckte att jag skulle döpas om jag ville det. Jag väntade på att han skulle säga något mer, men tydligen tyckte han inte att det behövdes. Men jag kände att det fanns mer som måste sägas.

”Då har du ingenting emot det, far?” frågade jag ängsligt. ”Jag menar, du är inte arg eller så?”

”Jag?” frågade min far, uppenbarligen förvånad. ”Varför skulle jag vara arg?”

Jag var fortfarande inte nöjd. På något sätt kändes det inte bra att jag skulle komma undan så lätt.

”Är du verkligen säker på att du inte har något emot det?” frågade jag.

Min far försäkrade mig att han var helt säker på att han inte hade något emot det. Jag antar att jag borde varit nöjd. Jag hade fått det jag ville, och kunde inte förstå varför jag kände mig så olycklig. Far hade helt uppenbarligen inget mer att säga, och jag gick snabbt därifrån för jag ville inte att han skulle se att jag hade tårar i ögonen. Nästa dag gick jag tillbaka till pastorn och talade om för honom att mina föräldrar inte hade något emot att jag döptes. En dopceremoni skulle äga rum påföljande söndag och jag skulle vara med. Han sade till mig att jag skulle be under tiden och jag sade att det skulle jag göra, eller att jag åtminstone skulle göra så gott jag kunde. Pastorn sade att det var allt som behövdes.

Georgia kom till dopet som mitt vittne och min vän. Hon hjälpte mig att göra mig i ordning och sätta på mig min vita klädnad. Hon var mycket entusiastisk och talade hela tiden om för mig att jag skulle få mitt livs mest fantastiska upplevelse. Jag hoppades att hon hade rätt. Efter ceremonin klädde jag på mig och gick till pastorns arbetsrum för att få min dopattest medan Georgia lade mina blöta kläder i en bag som vi tagit med oss. Pastorn ville vara säker på att namnet var rätt, så han bad mig stava det för honom. Mitt förnamn kom lätt, men när jag skulle säga mitt efternamn gjorde jag något mycket märkligt. Jag blev själv förvånad när jag gjorde det, och efteråt var jag alltför generad för att rätta till det. I stället för att ge honom min fars efternamn gav jag honom min mors flicknamn som mitt. Jag rodnade djupt, men det var gjort nu och jag lät det vara. Pastorn skrev ut dopattesten och gav den till mig. Jag gömde den i min väska och sprang tillbaka till Georgia. Jag var glad att hon inte hade hört mig göra det förskräckliga misstaget.

På hemvägen sade Georgia att hon tyckte att vi skulle ha någon slags fest, så hon bjöd mig på glass och bakelse och efteråt köpte hon mig en ask karameller. Jag tyckte om festen, men när vi kom hem började jag känna mig ganska så missmodig. Det var egentligen inte annorlunda nu, när jag hade blivit döpt, men jag fortsatte att gå i kyrkan med Georgia ännu en tid, för säkerhets skull. Sedan började jag gå bara någon gång, och till sist gav jag bara mina mynt till Georgia så att hon kunde ge dem från mig. Det var meningslöst. Jag hade ingen tro. Georgia sade att det förmodligen var djävulens verk, och föreslog att jag i alla fall skulle be. Hon lovade också att be för mig. Gud skulle inte svika mig, det var hon säker på, nu när jag blivit ordentligt döpt. Jag tyckte mycket om Georgia. Hon hade varit snäll mot mig. Jag tackade henne för hennes böner och lät det sedan vara.

Kort därefter fick jag andra problem. Jag hade varit tjock länge nu, men det hade inte bekymrat mig alltför mycket tills det blev viktigt med pojkar. På bjudningar retade pojkarna mig för att jag var tjock och bjöd inte upp mig eller ringde för att få träffa mig. Jag var rätt så olycklig och gjorde vad jag alltid gjorde när jag var olycklig. Jag åt. Ju mer jag åt desto tjockare blev jag. Jag började säga nej till alla inbjudningar, och kom hem direkt efter skolan och stannade där. Jag hade inte funnit Gud, och det började se ut som om jag inte var särskilt önskvärd på jorden

heller.

Min mor förstod att jag hade problem och försökte verkligen hjälpa mig. Hon hade hittat en helt fantastisk person engagerad i Christian Science som, sade hon, hade visat henne ljuset. När allt kom omkring hade jag ju ingenting att förlora och det kanske till och med skulle visa sig vara bra. Min mor gav mig först en bok om Christian Science som jag skulle läsa. Tyvärr gjorde den inget större intryck på mig överhuvudtaget, och jag gick till personen mer med en känsla av hopp än av tro. Hon gav mig en massa argument med den talförhet som kommer av många upprepningar, men jag kunde inte låta bli att tänka att med hennes sätt att argumentera kunde man bevisa praktiskt taget vad som helst. Jag insåg ganska snart att jag hade ställts inför samma gamla problem igen. Man måste först tro och sedan finna bevis för vad man tror. Det var ingen mening med att gå igenom allt detta igen.

Men världen var fortfarande kvar och jag måste hantera den på något sätt. Jag bestämde mig för att jag skulle dra mig tillbaka från det sociala livet och bli en ”intellektuell”. Nu tackade jag nej till inbjudningar eftersom jag föredrog att vara hemma och läsa, och när det inte kom några inbjudningar brydde jag mig inte om det eftersom jag hade något bättre att göra. Så småningom slutade jag att äta alltför mycket och blev smalare, men jag hade fått för mig att världen var en otrygg och förrädisk plats och jag var inte särskilt angelägen om att återvända till den. Jag visste faktiskt inte mycket om den. Jag hade gått miste om de tidiga party- och datingstadierna och kunde ingenting om de populära teaterpjäserna och filmerna. Jag förstod inte vad de jämngamla pojarna och flickorna talade om, och allt eftersom tiden gick blev det svårare och svårare för mig att tala med dem. Jag fortsatte att vara en ”intellektuell”. Jag hade faktiskt inget val.

College och äktenskap

När jag började på college år 1931 var en intellektuell roll min viktigaste källa för välbefinnande och skydd. Engelska var mitt huvudämne och jag sade till min mor att jag tänkte bli lärare i engelska, som hon hade varit. Min mor var mycket nöjd med den planen, och det var faktiskt jag också. Det verkade vara en sympatisk tanke. Men detta var inte vad jag i hemlighet hade för avsikt att göra. Jag var övertygad om att jag en dag skulle bli en stor författare, förmodligen en internationellt välkänd romanförfattare. Jag skulle leva ensam och skriva. Jag skulle vara annorlunda än andra, men klart bättre. Med tanke på mitt hemliga mål var den stora svårigheten, att överhuvudtaget skriva något, särskilt påfrestande för mig. Dessutom var jag så känslig när det gällde mitt skrivande att även när jag till sist lyckats få ner något på papper, så var det mycket troligt att jag gömde det och

vägrade lämna in det. Det var svårt att förneka att detta inte var förenligt med min framtida karriär så som jag såg den. Jag lyckades på något sätt få ihop det i min roll som både intellektuell och kommande författare, även om jag aldrig kände mig särskilt väl till mods med det. Som intellektuell var jag hyperkritisk, och som framtida författare var jag superkänslig. En dag skulle dessa egenskaper bidra till min berömmelse, även om de var ganska svåra att hantera just då.

Under tiden läste jag mycket filosofi och litteratur och blev lyckligt engagerad i tankesystem, förnuftets lagar och logik i synnerhet. Själva livet ägnade jag så lite uppmärksamhet som möjligt. Under mitt andra år på college träffade jag Louis, en ung man som arbetade i biblioteket. Han var också en "intellektuell" och vi började tala om böcker. Vi kom in på filosofi, som han också var intresserad av. Han hade inte umgåtts särskilt mycket med flickor och var glad över att tala med någon som inte fick honom att känna sig illa till mods. Vi började träffas varannan dag och åt lunch tillsammans, och sedan även på kvällarna. Några månader efter det att vi hade träffats bad han mig att gifta mig med honom. Det var det enda giftermålsanbud jag hade fått. Det var också det enda som han hade gett. Jag diskuterade det med mina föräldrar, eller åtminstone med min mor. Min far sade att han egentligen inte kände den unge mannen och kunde därför knappast ha någon uppfattning om saken. Men även om min mor var lite tveksam eftersom den unge mannen var jude, var hon trots detta mycket entusiastisk när det gällde äktenskap. Hon frågade om jag var säker på att han var den rätte för mig, och jag sade att det var jag, jag visste ju inte vad jag annars skulle säga. Då kysste min mor mig och började förbereda en fest. Och så, tycktes det, var jag förlovad. Jag gifte mig några månader senare år 1933. Min man är inte religiös, och till stor del för att tillfredsställa hans föräldrar bestämde vi oss för en kort ceremoni som skulle hållas i en omvänd rabbins tjänsterum.

Söndagen innan vi gifte oss ordnade Georgia en speciell invigningsceremoni för oss och den här gången uppskattade jag den verkligen. Jag kände mig rätt illa till mods över alltsammans. På eftermiddagen innan ceremonin gick jag försjunken i tankar ut på en promenad, och hur det nu kom sig så stannade jag till vid en katolsk kyrka. Jag bad inga böner, men jag tände två ljus, ett för min blivande man och ett för mig. Det verkade vara en bra idé. Nästa dag skjutsade min far oss till synagogan. Jag var alldeles för nervös för att vilja ha en utdragen ceremoni, och bad rabbinen att göra den så kort som möjligt. Den var över på mindre än tio minuter och jag har ingen aning om vad rabbinen sade. Min man och jag var båda lite förvånade när vi insåg att vi var gifta. Efter ceremonin for vi tillbaka till våra respektive föräldrar för att studera. Vi gifte oss i slutet av maj, i den veckan då vi hade våra slutexamina.

Att vara gift innebar i början ingen större förändring i mitt liv. Jag hade fortfarande två år kvar på college som jag ville avsluta. Min man blev färdig samma år som vi

gifte oss och beslöt sig för att gå in i bokbranschen. Vi hade ingenting att leva på när han började, så han flyttade in hos oss tills vidare. Våningen var stor och det var gott om rum. Dessutom kände jag mig egentligen inte som gift och var glad över arrangemanget. Min man var upptagen med bokverksamheten och jag var upptagen med mina studier. Jag tror att jag skulle ha tyckt om att fortsätta så för evigt, särskilt som min man inte tyckte det var besvärligt. Hushållet fungerade fortfarande bra, måltider serverades punktligt, och han och min far spelade schack på kvällarna. Men efter min slutexamen 1935 tvingades vi plötsligt att hitta en egen bostad. Min mor blev allvarligt sjuk, och läkaren ansåg att hon måste avhålla sig från alla påfrestningar som hade med hushållsarbete att göra. Mina föräldrar flyttade till en liten lägenhet i ett hotell som tillhandahöll full service, och min man och jag flyttade till en egen liten bostad i närheten.

Mina föräldrar behövde inte längre Georgia, men hon hade varit hos oss så länge att hon praktiskt taget var medlem i familjen. Dessutom hade beslutet att lämna lägenheten kommit mycket plötsligt, och det hade inte funnits någon möjlighet för Georgia att hitta något annat. Det var också dåliga tider, och få familjer hade råd att ha hembiträde de åren. Georgia hade aldrig arbetat hos någon annan familj sedan hon kom norrut från Alabama som flicka, och mina föräldrar kände en verklig förpliktelse mot henne. De ordnade det väldigt bra för henne och också för mig. Min man och jag hade knappast råd med något hembiträde, men mina föräldrar gick med på att fortsätta att betala Georgias lön och låta henne komma och arbeta hos oss. Jag var tacksam för det beslutet, och inte bara för att jag inte kunde laga mat. Georgia var en mycket gammal vän och det var trevligt att ha henne hos oss.

Min mans bokhandel låg mycket långt bort från vår lägenhet, och när vi beslöt att jag också skulle arbeta i den var det uppenbart att det skulle vara klokt att flytta närmare. Vi hittade en lägenhet några kvarter bort från bokhandeln, men jag tyckte inte om den. Den låg långt ifrån där mina föräldrar bodde, och jag kunde inte komma ifrån känslan av att jag faktiskt inte hörde dit. Jag började också hjälpa min man i bokhandeln, och jag tyckte inte om det heller. Jag försökte tänka på det som "vår" bokhandel, men lyckades aldrig helt. Ungefär ett år senare blev jag väldigt sjuk, och läkaren sade att jag behövde opereras, något som nästan skrämde livet ur mig. Jag hade mardrömmar om att hållas nedtryckt på ett operationsbord och ha en svart mask över ansiktet. Jag vaknade nästan varje natt av att jag skrek. Skräckslagen höll jag ut i flera månader och under den tiden blev jag bara sämre och sämre. Till slut gick jag till min läkare igen. Han försäkrade mig att operationen inte var något att oroa sig för, och att jag inte skulle vara medveten om något förrän den var över. Han var också rätt säker på att jag skulle bli utskriven inom en vecka eller så. Jag var alltför sjuk för att stå emot och planerade för att åka till sjukhuset.

Den kvällen satt jag för mig själv och försökte ta mig samman. Det skulle vara så

mycket enklare, tänkte jag, om jag trodde att Gud skulle ta hand om mig. Det fanns kanske en möjlighet, funderade jag, att han faktiskt existerade. Det faktum att jag inte trodde på honom hade ju inte på något sätt med hans existens att göra. I varje fall kunde det inte skada att försöka sig på en rimlig kompromiss. Jag skulle lämna operationen i Guds händer, ifall han nu fanns, och om allt gick bra skulle jag kanske till och med kunna tro på honom igen. Det fanns inget att förlora på att försöka. Jag bad Herrens bön, lämnade min operation i Guds händer, och åkte till sjukhuset nästa dag med min Jungfru Mariamedaljong runt halsen.

Men allt gick fel. Jag var medvetlös länge och kunde inte lämna sjukhuset på över fyra månader. En av sköterskorna som hjälpte mig var katolik och mycket religiös. Hon trodde att jag också var katolik, eftersom hon sett medaljongen som jag bar. Hon berättade för mig att hon bätt för mig varje dag och hade hållit en tacksägelsemässa när jag till slut återfick medvetandet. Gud hade varit mycket god mot mig, sade hon, och det var ett verkligt mirakel att jag hade klarat mig. Själv såg jag det inte så. Jag var väldigt arg på alltsammans och fortsatte att vara arg i flera år. Om detta var Guds uppfattning av att ordna allt till det bästa, tänkte jag, då hade han verkligen ett sjukt sinne för humor. Sjuksköterskan tyckte inte om min inställning och sade, ganska kyligt, att hon i alla fall skulle fortsätta att be för mig. Gud skulle få mig att se saker på rätt sätt. Hon tyckte inte att jag uppskattade allt han gjort för mig.

Denna sista anmärkning lät rätt välbekant vilket gjorde mig ännu argare. Jag sade till sköterskan att jag naturligtvis inte kunde hindra henne från att be, men tillade att jag skulle uppskatta att hon inte bad Gud om ett nytt mirakel, åtminstone inte förrän jag var stark nog att hantera det här. Jag sade att när allt kommer omkring hade jag haft tur som överlevt. Jag var faktiskt mycket villig att vänta ganska länge på nästa mirakel, och jag föreslog att hon skulle säga till Gud att det inte var någon brådska. Sköterskan svarade att det var uppenbart att jag hade ett stort behov av böner oavsett vad jag tyckte i det här fallet, och att hon skulle fortsätta att försöka hjälpa mig trots min avsaknad av uppskattning för det mirakel som Gud hade skänkt mig. Jag kände mig allt annat än tacksam för hennes fortsatta hjälp, och sade det till henne. Vad jag verkligen behövde var att bli bättre och komma bort från sjukhuset, och trodde inte det var troligt att böner skulle bidra till det.

Under alla de långa dagarna på sjukhuset ville jag bara komma därifrån, men när jag väl till sist kom hem var jag inte alls entusiastisk över det. Fram till min sjukdom hade jag alltid haft en vag föreställning om att ingenting riktigt svårt skulle hända mig. Nu kände jag att bara svåra saker förmodligen skulle hända och en verklig katastrof tycktes oundviklig. Jag gick hela tiden omkring och bara väntade på att bilan skulle falla. Jag var nu ovillig att lita på någon eller något. Jag var övertygad om att ingen egentligen brydde sig särskilt mycket om mig, en övertygelse som varken min man eller Georgia kunde rubba. Jag kände mig

övergiven av både jorden och Himlen. Jag var sjuk länge, men så småningom tvingades jag inse att jag fysiskt var bättre och var tvungen att avstå från att vara invalid, ett beslut som läkaren tyckte skulle ha tagits för länge sedan. Det var emellertid ett beslut som försatte mig i en mycket svår situation. Att vara sjuk hade varit som någon slags frist från mina problem, men problemen fanns fortfarande kvar och att jag var så arg hjälpte mig inte att lösa dem.

Det tog flera år innan det till sist gick upp för mig att det kanske var så att jag hade sett på saker och ting på fel sätt. Det hade tagit mig mer än tjugo år att ens tänka mig den möjligheten. Då jag hade medgett så mycket började jag se tillbaka på mitt liv så här långt, och bland annat granskade jag mitt långa och planlösa sökande efter Gud. Det var uppenbart att jag inte hade kommit någonstans i det fallet. Det kunde ju faktiskt vara så att felet varit mitt. Kanske uppskattade jag inte allt som Gud gjort för mig, precis som sköterskan på sjukhuset hade sagt. Jag hade haft svårt att acceptera ett mirakel en gång tidigare, som jag kom ihåg det. Icke desto mindre, tänkte jag, människor kan bara ta sig an projekt så gott de förmår, och i mitt fall kände jag att jag hade försökt. Det var ingen mening med att spekulera över vad sökandet kunde ha lett till om jag gjort det på ett annat sätt. Om Gud finns, vilket jag starkt betvivlade, kunde han kanske själv någon gång ta upp frågan om religion. Om han inte finns, ja, då är det som det är. För min egen del var sökandet över.

Några få mer positiva slutsatser kom emellertid fram från min omprövningstid. Det var sant att jag inte funnit några gröna ängar precis, men det gick upp för mig att jag trots det hade ett hem. Jag satt ju faktiskt just nu i mitt hem. Det var bara det att på något sätt hade jag inte lagt märke till det tidigare. Jag bodde ju inte heller ensam där. Min man bodde där tillsammans med mig. Jag hade äntligen börjat tänka på honom. Jag bestämde mig för att han nog var väldigt trevlig. Han var naturligtvis inte Gud, men det var förmodligen lika bra det, när allt kom omkring. Och han verkade vara en sådan person som man kan få en ganska så bra relation med. Det skulle naturligtvis ta lite tid, och vara ganska svårt ibland, men det var lika bra att sätta igång med det. Vi hade varit gifta länge nu och på det hela taget tyckte vi om det.

När jag lämnade mitt sökande efter Himlen insåg jag att jag måste börja söka efter att på ett bra sätt kunna leva resten av mitt liv här på jorden. Detta, insåg jag, kunde bli svårt, eftersom jag fortfarande visste mycket lite om världen. Men, det var lika bra att sätta igång. Georgia skötte hushållet och vi hade inga barn som upptog min tid. Först försökte jag med bokhandeln igen. Min man är en första klassens bokmal som hade tillbringat många av sina tidigare skolår med att skolka från undervisningen och i stället till freds sitta och läsa på stadsbiblioteket. Han hade skaffat sig ett förnämligt bibliotek, och var fortfarande mer intresserad av att köpa och läsa böcker än att sälja dem. Hur som helst så lyckades vi klara oss och

ekonomin var inte ett alltför stort problem. Min far var i allmänhet villig att hjälpa oss om vi verkligen behövde något. Men lika uppenbart som att bokhandeln var den rätta platsen för min man, lika uppenbart var den fel plats för mig. Jag började gå dit mer och mer sällan och grälade oftast med min man när jag var där. Vi tycktes helt enkelt inte klara av att arbeta tillsammans. Jag började känna mig fången i en dålig situation utan någon klar uppfattning om hur jag skulle ta mig ur den.

Under en tid såg det ut som om mitt sökande på jorden skulle sluta lika resultatlöst som mitt sökande efter himlen. Men trots min tilltagande depression måste jag ändå inse att jag hade min fulla frihet att göra vad jag ville. Min man stöttade mig aktivt och uppmuntrade mig att planera för en oberoende karriär, och min far hade ingenting emot att betala för de utgifter som det kunde föra med sig. Problemet var att jag hade svårt att bestämma mig för vad jag ville göra. Det var uppenbart att jag inte skulle bli den storslagna författare som jag en gång föreställt mig. Men jag fortsatte att överväga flera andra yrken till stor del i fantasin, utan att på allvar tänka på att det var nödvändigt med en realistisk utbildning. Det var ganska länge sedan jag lämnat college och jag var i själva verket ganska rädd för att gå tillbaka. Sanningen är att jag hade blivit synnerligen rädd för att misslyckas.

Min man visade ett föredömligt tålamod under våra långa och ofta förekommande diskussioner om min tänkbara karriär, men jag var så osäker att det tog år innan jag kunde komma fram till något slags beslut. Till och med efter att jag mer eller mindre hade bestämt mig för att bli psykolog begränsades mina ansträngningar till ändlösa diskussioner med min man, till att skriva efter kurskataloger och till att tala med studievägledare om utbildningsmöjligheter. I själva verket visste jag inte vad psykologi innebar. Jag hade bara en vag aning om att där fanns några av de svar jag behövde. Jag bestämde mig till slut för att övervinna min rädsla och börja på universitetet, men utan att då förstå vad det innebar. 1952 återvände jag till undervisning med ett nästan desperat krav på mig själv att få högsta betyg. Eftersom jag hade misslyckats i mitt sökande efter himlen var jag fast besluten att lyckas på jorden.

Min mor gick bort medan hon övervägde de möjligheter som kunde finnas i Unity-kyrkan, så hon hann inte komma till någon slutsats. Jag kommer ihåg orden som sades vid hennes begravning. "... Och det har behagat Gud den allsmäktige att kalla sin dotter till den eviga vilan..." Jag hoppas att det blev så för min mor. När allt kommer omkring skulle det bara vara rätt. Min far dog några år senare. Min bror och jag hade aldrig lärt känna varandra särskilt väl, men vi talade ganska mycket efter vår fars begravning. Till min förvåning frågade min bror mig om vilken slags person jag trodde att vår far egentligen var. Jag sade till min bror att han hade ju arbetat tillsammans med vår far i många år och träffat honom varje dag. Så visst måste han känna honom bättre än jag.

”Du vet, det är konstigt,” svarade min bror efter en ganska lång tystnad. ”Jag kom egentligen aldrig underfund med honom. Jag tänkte att du kanske visste.”

Jag bara skakade på huvudet. Vi var båda tysta en stund och kom sedan överens om att det inte längre spelade någon roll. För egen del var det inte det första problemet som jag varit tvungen att lämna olöst och förmodligen skulle det inte vara det sista. Så med den tanken var jag villig att släppa det.

Av de Gamla Gudarna finns bara Georgia kvar. Hon är i sig något av ett mirakel. Hennes hår är vitt, men för övrigt har hon förändrats mycket lite. Jag har ingen aning om hur gammal hon är, och hon själv slutade räkna åren för länge sedan. Hon går fortfarande regelbundet i kyrkan, och ber en bön för mig varje dag. Hon insisterar på att Herren en dag kommer att uppenbara sig för mig, och jag ler alltid men svarar inte. Det finns faktiskt ingenting jag kan säga. Men jag tycker om tanken att Georgia ber för mig, och då och då tar jag fram medaljongen med Jungfru Maria och tittar på den. På något sätt skulle det vara svårt att förlora den. Förutom det tänker jag inte längre på religion särskilt ofta.

DEL II

Som det visade sig var ämnet religion inte avslutat och det kom upp igen på det mest oväntade sätt. Den första episoden i en lång och häpnadsväckande rad av händelser inträffade faktiskt vid en särskilt osannolik tidpunkt. Jag hade gått från att vara agnostiker till arg ateist, och hade nått en punkt där blotta omnämmandet av religion irriterade mig. Jag var tungt beväpnad med ”vetenskapliga vapen”, beredd och till och med angelägen om att ta strid med tankegångar som ens var avlägset besläktade med religion. Jag var också arg på människor. De verkade ha utvecklat en tendens att utnyttja varandra och visa en brist på hänsyn i en utsträckning som jag tidigare inte trott var möjlig. Jag kände mig mer och mer missgynnad, oförstådd och förbittrad, och hade ingen aning om att jag var deprimerad och ångestfull. Jag trodde fullt och fast att jag till sist hade övervunnit vidskeplighet och äntligen såg realistiskt på saker och ting.

En kall vinterkväll 1938 åkte min man och jag för att hälsa på några vänner som bodde ganska långt ifrån oss. Jag avskydde allmänna kommunikationer och undvek dem när det var möjligt. Jag hade i hemlighet åkt taxi i många år innan jag gifte mig, men hade för det mesta stigit ur taxin ett kvarter bort från vårt hus eftersom min far var mycket emot att åka taxi om det inte handlade om en nödsituation. Nu ansåg jag att det inte längre var nödvändigt med ett sådant bedrägligt beteende. Jag ville ta en taxi den kvällen, i synnerhet som det hade börjat snöa. Till min stora förgelse påminde min man mig om att det var en lång resa och att tunnelbanan bara låg ett kvarter bort. Utan att komma med fler invändningar marscherade jag ilsket iväg till tunnelbanestationen, sammanbitet besluten att lida. När vi kom fram till plattformen gick ett tåg precis och vi fick vänta nästan tjugo minuter på nästa. Jag blev argare och argare allteftersom tiden gick. När nästa tåg kom var det fullsatt och vi var tvungna att stå ganska länge innan vi kunde få en sittplats över ett mycket varmt element. Vid varje station blåste en iskall vind in när dörrarna öppnades.

Jag blev allt säkrare på att jag skulle få lunginflammation, antagligen i båda lungorna. Människor som hostade och nös runt omkring oss utgjorde ytterligare en risk och jag kunde nästan se hur bacillerna attackerade oss. Jag var övertygad om att min mans tanklöshet med all säkerhet skulle få katastrofala följder. Att han sedan helt nöjd satt försjunken i sin tidning hjälpte inte heller särskilt mycket. Förutom att situationen var farlig, fann jag den verkligt motbjudande. Det luktade

vitlök och jordnötter i tåget och människorna såg ovårdade och smutsiga ut. Tvärs över gången klappade ett barn sin mor på kinden med händer kladdiga av choklad och lämnade smetiga fingeravtryck på hennes kind. Bredvid henne höll en annan mamma på att torka av sin kapp som hennes baby hade kräkts på. Ett barn några platser längre bort plockade upp ett tuggummi från golvet och stoppade det i munnen. Längst bort i tåget satt en grupp gamla män som argumenterade häftigt och svettades ymnigt. Jag blundade fylld av avsmak och mådde illa.

Och då hände något mycket märkligt. Det var som om ett bländande ljus flammade upp bakom ögonen och helt fyllde mitt sinne. Utan att öppna ögonen tycktes jag se en skepnad som var jag själv gå rakt in i ljuset. Hon verkade vara helt på det klara med vad hon gjorde. Det såg faktiskt ut som att situationen var mycket välbekant för henne. Hon stannade upp ett ögonblick och knäböjde, med armbågarna på golvet, handleder och pannan i något som liknade ett österländskt uttryck för djup vördnad. Sedan reste hon sig upp, gick åt sidan och knäböjde igen, och höll den här gången huvudet som om hon lutade sig mot ett gigantiskt knä. Konturen av en stor arm såg ut att hålla om henne och hon försvann. Ljuset blev allt starkare och jag kände den mest obeskrivligt intensiva kärlekströmma från det till mig. Det var så kraftigt att jag bokstavligen drog efter andan och öppnade ögonen.

Jag såg ljuset ännu en kort stund under vilken jag älskade alla på tåget med denna samma intensitet. Sedan bleknade ljuset bort och den gamla bilden av smuts och fulhet kom tillbaka. Kontrasten var verkligen chockartad. Det tog mig flera minuter att i någon mån hämta mig. Sedan sträckte jag mig trevande efter min mans hand.

”Jag vet inte hur jag ska förklara detta”, sade jag med darrande röst, ”och det är väldigt svårt att beskriva. Men, ja...” Jag tvekade ett ögonblick och fortsatte sedan andfått. ”Jag såg ett starkt ljus, och våg på våg av kärlek strömmade ut ur det och när jag öppnade ögonen älskade jag alla. Det är helt borta nu och jag förstår inte vad som hände.”

Min man, som i alla år varit allätare när det gäller litteratur, hade då och då bläddrat igenom en del material om mystik och funnit ämnet rätt intressant men knappast värt en vetenskaplig undersökning. Han verkade inte förvånad och klappade mig bara lugnande på axeln.

”Var inte orolig”, sade han tröstande och tog upp sin tidning igen. ”Det är en mycket vanlig mystisk upplevelse. Tänk inte mer på det.”

Jag försökte följa hans råd och lyckades delvis. Händelsen passade inte in i mitt medvetna liv, som inte påverkades av det på mycket länge. Icke desto mindre

stannade upplevelsen på något sätt kvar i ett litet hörn av mitt sinne, även om jag inte tänkte närmare på det under flera år. Det tog till och med ännu längre tid innan något liknande hände igen. Under tiden fortsatte jag med mina studier och med bibehållen ateism.

En ny karriär och Bill Thetford

Jag var lyckligt lottad som student och senare som ny psykolog. Alla slags möjligheter dök oväntat upp. Alldeles efter min examen lämnade universitetet in en ansökan om stipendium baserad på min doktorsavhandling och godkänd för finansiering. Projektet var framgångsrikt och chefen för institutionen erbjöd mig en lärartjänst och föreslog att jag skulle lämna in flera ansökningar. Den här gången verkade det som om turen inte längre var på min sida. Jag hade visioner om att leda en stor och växande forskningsinstitution och var desperat angelägen om att ansökningarna skulle godkännas. Dagen då de skulle behandlas var jag i upplösningstillstånd och gick ut på en promenad eftersom jag bokstavligen inte kunde sitta still. Till min egen förvåning befann jag mig själv i en katolsk kyrka och till min ännu större förvåning tände jag ett ljus och bad en bön. Kanske kände jag att jag skulle ge Gud en chans till. Men jag var inte beredd att ge honom förmånen att bestämma resultatet. Jag ville ha de där ansökningarna finansierade punkt slut. Redan innan jag hade slutat att be visste jag vad resultatet skulle bli. Institutionen som jag tillhörde var fel plats för mig och jag skulle inte vara kvar där. Detta var fullkomligt oacceptabelt för mig och jag gick ut ur kyrkan i vredesmod. På kvällen fick jag veta att ansökningarna hade avslagits. Det var år 1958.

Efter detta gjorde jag ingenting på flera veckor och blev mer och mer deprimerad. Jag var olycklig utan något arbete, men gjorde heller ingenting för att hitta något. Jag hade ju faktiskt skaffat mig mycket bra kontakter och hade inte behövt göra mer än ringa en vän eller två. Så småningom insåg jag hur oförnuftig min inställning var och började ringa runt. Jag hade arbetat inom ett mycket specialiserat område och det var ett område där människor med utbildning och erfarenhet i hög grad behövdes. Den första person jag ringde till gav mig omedelbart en lista med lovande tips. Jag skulle just försöka ringa det första namnet som min vän hade föreslagit när han ringde tillbaka.

”Glöm listan jag gav dig,” sade han med eftertryck. ”Känner du Bill Thetford?”

”Har aldrig hört talas om honom,” svarade jag.

”Ring honom genast”, fortsatte min vän. ”Han leder det psykologiska programmet

på Presbyteriansjukhuset. Här är hans nummer. Och när du talar med honom, säg då till honom att jag sade att det är dig han letar efter.”

Jag var inte speciellt intresserad av att arbeta i ett medicinskt sammanhang och det som min vän hade berättat om arbetet lät inte särskilt lockande. Men på grund av att han verkade mycket angelägen, var det till dr. Thetford som jag först ringde. När jag kom in på hans kontor några dagar senare gjorde jag den första tysta anmärkningen av flera som jag själv inte förstod.

”Och där är han,” sade jag för mig själv. ”Han är den som jag förväntas hjälpa”.

Jag skulle fälla en liknande anmärkning betydligt senare, när Bill och jag hade lärt känna varandra mycket bättre. Det var ännu ett av de märkliga ögonblick utan samband som på något sätt tycktes tränga in i mitt medvetande utan att ha något med mitt pågående liv att göra. För ett kort ögonblick kändes det som om jag var någon annanstans och sade, som om det var ett svar på en tyst men angelägen uppmaning: ”Naturligtvis ska jag gå, fader. Han är i knipa och behöver hjälp. Dessutom är det bara för en väldigt kort tid.” Situationen hade något av ett sedan länge glömt minne över sig och jag var på något sätt medveten om att vara på en mycket lycklig plats. Jag hade ingen aning om vem jag talade till, men jag var säker på att jag åtog mig någon slags definitiv förpliktelse som jag inte skulle bryta. Men hur som helst så betydde denna anmärkning lika lite som den tidigare på Bills kontor när vi först träffades.

Som dr. Thetford beskrev arbetet under den första intervjun var det uppenbart att det inte var särskilt lockande. Tjänsten var knuten till ett stort forskningsprojekt som behövde en psykolog i gruppen. Arbetet hade endast marginellt med mina egna intressen och erfarenhet att göra, och varken lönen eller titeln var särskilt imponerande. Efteråt, när flera vänner frågade mig varför i hela världen jag tog arbetet, framförde jag samma argument som jag gav min man när vi diskuterade det efter intervjun. Sjukhuset var en prestigefylld institution; jag kunde ta ledigt den tid jag behövde för det arbete som konsult som jag blivit erbjuden; jag hade fått veta att det skulle finnas pengar för speciella projekt som jag kunde starta. Men med tanke på senare händelser verkar det troligt att jag inte hade så stort val. Det var där jag skulle vara.

Arbetet var förfärligt i början. Sjukhuset ställde inte lokaler till förfogande för projektet och det blev mer och mer uppenbart att ”de som bestämde” såg det mer som en belastning än en tillgång. När projektet äntligen fick en lokal i en närbelägen lägenhet började den tråkigaste och svåraste perioden i mitt professionella liv. Arbetet var inte bara rutin; det var faktiskt otrevligt. Dessutom utfördes det i en anda av misstänksamhet och konkurrens som jag aldrig tidigare

upplevt. Allteftersom jag lärde känna Bill bättre, förstod jag att det fanns stora svårigheter på själva psykologiinstitutionen som olyckligt nog saknade både pengar och bra relationer mellan dem som arbetade där.

Liksom jag hade Bill kommit till sjukhuset lite till sin egen förvåning. Vid ett professionellt möte hade han stött på en kollega som han knappast kände och som hade insisterat på att han skulle komma till sjukhuset för att leda den nyligen bildade psykologiinstitutionen där. Vid den tidpunkten hade Bill en tjänst på ett annat ställe som han tyckte bra om och var inte inställd på att göra någon förändring. Men han utsattes för så mycket påtryckning att han tvingades säga att han skulle tänka över saken. Under fortsatt påtryckning gick han dock med på att besöka sjukhuset, eftersom det var svårt att vägra att åtminstone göra det. Till stor del för att få det hela ur världen sade han att han skulle acceptera förordnandet där om han fick en prestigefylld titel, något som han inte trodde att han rimligtvis skulle få. Sedan glömde han bort alltsammans. Ungefär sex månader senare var han installerad på sitt nya arbete, med titel och allt.

När jag kom till sjukhuset cirka ett år senare var det ingen tvekan om att Bill verkligen behövde hjälp. Han såg sliten ut och hade stort behov av att ha någon att tala med. Undan för undan berättade han för mig om de många problem han ställts inför alltsedan han börjat på sjukhuset. Det hade inte funnits någon egentlig psykologisk institution innan han kom dit. Ett antal psykologer arbetade oberoende av varandra över hela sjukhuset, några hade aldrig ens träffats. En stor men inte tidigare specificerad del av Bills arbete hade faktiskt varit att organisera och administrera en sammanhängande institutionsenhet. Det var ett krävande uppdrag. När jag kom var den nyinrättade institutionen splittrad i fraktioner och utsatt för politisk rivalitet och stor irritation. Förutom de uppenbara fientligheterna fanns det också en märklig likgiltighet inför institutionen. Bill verkade vara den enda som verkligen brydde sig om den. Som han en dag sade till mig: ”Jag skulle kunna göra allt för institutionen” och det var uppenbart att han menade det. Detta var den första kommentaren av verkligt engagemang som jag hört sedan jag kom dit och den framkallade ett omedelbart gensvar. Bill och jag kom överens om att tillsammans ta itu med institutionens problem.

Våra ansträngningar var i början mycket nedslående, även om ingen av oss på allvar funderade på att avsäga sig våra åtaganden. Mitt arbete bestod i början av att mot deadlines febrilt skriva ihop förslag till bidrag, i ett desperat försök att få de anslag som vi var i så stort behov av. Det var ett mycket tröttsamt arbete både för Bill och mig och ledde dessutom ingenstans. Vi fick uppmuntran och löfte om stöd, men i själva verket hände ingenting. Förutom upprepade svårigheter av det här slaget fanns det ytterligare en källa till stress som vi båda fann ännu svårare att hantera. Bill och jag var ett omaka par, och trots att vi var eniga om målet gick vi på varandras redan helpända nerver en stor del av tiden.

Bill var cirka tretton år yngre än jag och mer än trettio centimeter längre. Han var lugn, vänlig och hade en benägenhet att vara lite tillbakadragen. Han hade haft ett ganska svårt liv, och när jag träffade honom hade han det besvärligt både i sitt personliga och professionella liv. Vid den tidpunkten var han orolig, deprimerad och ganska passiv. Icke desto mindre hade han något av en medfödd optimism, och någonstans en övertygelse om att det fanns en verklig lösning och att han skulle kunna finna den. Jag däremot var otålig på gränsen till upprörd, benägen att ha en vass tunga och arbetade med en intensitet som Bill fann verkligt alarmerande. Jag försökte upprätthålla ett sken av glättighet och självsäkerhet, men den pessimism och osäkerhet som fanns därunder låg nära ytan. Vi hanterade också personalproblemen på mycket olika sätt. Bill hade en benägenhet att dra sig tillbaka när han uppfattade en situation som krävande eller påtvingad, något som han ofta gjorde. Han attackerade sällan öppet när han var arg eller irriterad, utan i stället blev han mer och mer reserverad och avvisande. Jag, å andra sidan, hade en tendens att bli alltför involverad och sedan känna mig hopplöst insnärjd och förbittrad. Min känsla av att bli utnyttjad som hade tilltagit under årens lopp hade nu blivit riktigt stark.

Under de första åren av vårt samarbete arbetade Bill och jag mycket intensivt men med liten framgång. Tvärtom drabbades vi av hinder från de mest oväntade håll. Den politiska splittringen fortsatte och det spända förhållandet bland personalen snarare ökade. Anslagen minskades ännu mer och omsättningen av personal var enorm. Bill och jag hade dessutom blivit konsulter i ett forskningsprojekt vid ett närliggande medicinskt center, där vi tillbringade en timme i veckan. Vi hatade det. De olika vetenskapsgrenarna som arbetade med projektet grälade hela tiden och blev argare och argare och mer och mer konkurrensbenägna. Våra veckomöten där var knappast någon avlastning från vår egen alltför liknande professionella miljö. Under tiden försämrades stadigt relationen mellan Bill och mig. Även om vi hade blivit oberoende av varandra, så hade vi också upparbetat en avsevärd vrede mot varandra, och våra uppriktigt menade försök att samarbeta hindrades av vår växande förbittring. Vi började få allt mindre gjort, samtidigt som vi kände oss alltmer utmattade.

Vändpunkten och en serie visioner

Varje kväll gick jag hemma igenom en lång lista av oförrätter och jag är övertygad om att Bill gjorde detsamma. Det blev mer och mer uppenbart att det bästa jag kunde göra var att lämna. Men Bill och jag tycktes sitta fast i en relation som, även om vi på många sätt avskydde den, vi ändå inte kunde komma ur. Förändringen kom helt oväntat. Det började en eftermiddag innan Bill och jag skulle ge oss iväg

till forskningsmötet som ägde rum varje vecka. Han gick och funderade på något, så mycket var uppenbart, men han hade svårt att få fram det. Han försökte faktiskt flera gånger, men utan framgång. Till slut tog han ett djupt andetag, rodnade lätt och började prata. Det var svårt för honom, berättade han senare för mig, för orden lät banala och sentimentala till och med när han sade dem. Inte heller väntade han sig något särskilt positivt gensvar från mig. Icke desto mindre återgav han bara det han kände att han måste säga. Han hade tänkt över saker och ting och kommit fram till att vi använde fel tillvägagångssätt. Vårt sätt mot varandra hade blivit så negativt att vi inte kunde hantera någonting. Han hade därför beslutat sig för att se på situationen på ett annat sätt.

Bill föreslog, mycket bestämt, att vi skulle försöka finna ett nytt tillvägagångssätt på forskningsmötet den dagen. Han tänkte inte bli arg och hade beslutat sig för att inte gå till attack. Han skulle försöka se det som var konstruktivt i det som sades och gjordes där, och inte fokusera på misstag och peka på felaktigheter. Han skulle samarbeta snarare än konkurrera. Det var dags att ta ut en ny riktning. Vi hade helt klart kommit på villovägar. Det var ett långt tal för Bill, och han talade med ovanligt eftertryck när han framförde det. När han hade slutat väntade han på min reaktion tydligt illa till mods.. Vilken reaktion han än hade väntat sig, var det inte den han fick. Jag hoppade upp och sade till Bill med verklig övertygelse att han hade rätt, och att jag skulle prova det nya tillvägagångssättet tillsammans med honom.

Ingen av oss klarade det särskilt bra på mötet den eftermiddagen fastän vi båda försökte. Inte heller kan jag sanningsenligt säga att vi ens nu har lyckats helt och hållet. Men jag kan säga att vi inte heller har misslyckats helt och hållet. Många oväntade saker har hänt sedan dess. På den konkreta nivån förändrades gradvis hela klimatet på institutionen. Bill arbetade särskilt mycket med problem inom institutionen, fast besluten att vända fiendskap till vänskap. Detta krävde en ansevärd insats av honom, men han lyckades faktiskt så småningom. Spänningar minskade och motsättningar försvann. De personer som var fel försvann, men i vänskaplig anda, och de som var rätt dök upp nästan omedelbart. En trygg och intressant anställning öppnade sig för mig. Även om våra insatser var inkonsekventa och ofta halvhjärtade är det ingen tvekan om att de gav resultat. Institutionen började fungera bra, utan stress och effektivt.

Under samma tidpunkt fick jag för mig att jag skulle återuppta mina tidigare vänskapsförhållanden vilka av en eller annan anledning hade avbrutits. I några fall var detta mycket svårt, särskilt när brytningen hade skett i vredesmod och jag hade känt mig orättvist behandlad när det skedde. I ett fall tvekade jag i över ett år. Ändå förstod jag vagt att dessa steg för att ställa saker och ting till rätta var del av en obligatorisk förberedande period. Allteftersom situationen på institutionen förbättrades inriktade sig även Bill på att reda ut sina sociala relationer. Vi kände

båda att detta var mycket viktigt. För det mesta gick dessa försök bra. Vi hade mycket större svårigheter med vår egen relation. Vi försökte vara vänliga och förstående mot varandra, vi hade ju börjat arbeta på ett nytt tillvägagångssätt som naturligtvis också måste gälla oss själva. Men även om vi i någon mån lyckades hade vi icke desto mindre utbrott av fientlighet mot varandra, ibland på grund av skäl som vi senare insåg var bagateller och ibland utan någon anledning alls. Vi förstod att detta var ett allvarligt hinder för vårt samarbete, och ett hinder som vi måste övervinna.

Det var medan vi på allvar försökte reda ut saker mellan oss som ett annat slags upplevelser började. Kanske dessa händelser kommer att framstå som mer trovärdiga om de inleds med att jag berättar om ett karaktärsdrag som är en så stor del av min egen upplevelse, att det under många år inte föll mig in att det kanske var något som inte alla upplevde. Så långt tillbaka som jag kan minnas kunde jag ofta se mycket tydliga mentala bilder när jag blundade. Det kunde vara bilder av vad som helst; en kvinna med en hund, träd i regnväder, ett skyltfönster fullt med skor, en födelsedagstårta med tända ljus, en trappa på sidan av en brant klippa. Ibland kunde jag känna igen att en del av bilderna hade med saker att göra som jag faktiskt hade sett, men även då fanns det detaljer som inte hade funnits där. De flesta bilderna verkade inte ha något samband med något.

Även om de mentala bilderna var särskilt tydliga precis innan jag skulle somna, märkte jag att jag kunde framkalla dem även när jag hade ögonen öppna och praktiskt taget när som helst. De avbröt inte, eller ens störde, mina vanliga aktiviteter på något sätt. Det var bara som om en konstant mental aktivitet pågick i bakgrunden och som kunde flyttas fram till förgrunden om jag valde att lägga märke till den. Under många år hade de mentala bilderna varit orörliga och vanligtvis svart-vita och liknade mycket en serie stillbilder utan sammanhang. Men allteftersom "samarbetsäventyret" fortsatte började bilderna få färg och rörelse, och strax därefter framträdde i meningsfulla sekvenser. Samma sak hände med mina drömmar som ofta fortsatte med ett tema som börjat innan jag somnade.

Bill och jag fattade vårt gemensamma beslut att ändra vårt förhållningssätt i juni 1965. Mellan då och mitten av oktober när nertecknandet av "kursen" började, upplevde jag tre mer eller mindre tydliga fantasibilder som i följd kom fram i mitt häpnadssinne. De fortsatte långt in på denna fas och överlappade i någon mån varandra. Men i hopp om att så begripligt som möjligt kunna förmedla detta, kommer jag att beskriva dem separat. Jag har ingen aning om huruvida de var symboliska bilder ungefär som ett bildspråk i drömmen, eller om de på något sätt hörde ihop med aktuella händelser. Jag iakttog dem som om jag tittade på en film, och kände mig mer som åskådare än deltagare till och med när jag såg på en gestalt som jag visste var jag själv.

Serier av visioner

Den första serien

Den första av de tre serierna började med en bild av en kvinna som jag inte kände igen som låg på knä med huvudet nerböjt, klädd i en heltäckande klädnad och med tunga kedjor virade runt handleder och anklar. Bredvid henne och högt över hennes huvud flammade en eld från ett stort fyrfat av metall som stod bredvid henne på en låg trefotad ställning. Hon såg ut att vara någon slags prästinna och elden såg ut att vara del av en mycket gammal religiös rit. Denna gestalt återkom nästan dagligen i flera veckor, men varje gång hade något förändrats. Kedjorna började falla av och hon började lyfta huvudet. Till slut reste hon sig mycket sakta, med bara en kort, löst hängande kedja fortfarande fäst vid hennes vänstra handled. Elden flammade med ett ovanligt starkt sken när hon reste sig. Jag vara helt oförberedd på hur intensivt jag känslomässigt upplevde henne och förstod det inte alls.

När prästinnegestalten först reste sig upp och såg på mig var jag väldigt rädd. Jag var säker på att hon skulle visa stark vrede och att hennes ögon skulle vara fulla av fördömande och förakt. Jag höll huvudet bortvänt de första gångerna hon uppenbarade sig, men till sist bestämde jag mig för att se henne rakt i ansiktet. När jag gjorde det började jag gråta. Hennes ansikte var mildt och fullt av medkänsla och hennes ögon går inte att beskriva. Det bästa ord jag kunde komma på för att beskriva henne för Bill var ”oskuldsfull”. Hon hade aldrig sett det som jag var rädd för att hon skulle se i mig. Hon kände inte till något som berättigade fördömande. Jag älskade henne så mycket att jag bokstavligen föll på knä framför henne. Sedan försökte jag, men utan framgång, att förena mig med henne då hon stod vänd mot mig, antingen genom att gå över till hennes sida eller dra henne över till min.

Reaktionerna som kom därefter var ännu märkligare. Jag överväldigades plötsligt av en känsla av glädje som var så stor att jag nästan inte kunde andas. Jag frågade högt: ”Betyder detta att jag kan få tillbaka min funktion?” Svaret, tyst men fullkomligt tydligt, var: ”Naturligtvis!” Jag hade inte kunnat tro att det var möjligt att känna en sådan lycka som det svaret framkallade hos mig och en kort stund upprepade jag gång på gång för mig själv: ”O, så underbart!” Det verkade inte vara någon tvekan om att det var en del av mig som jag inte kände, men som förstod precis vad allt detta betydde. Det var en egendomligt splittrad medvetenhet av ett slag som jag senare skulle bli mycket mer förtrogen med.

Den andra serien

Bildserie nummer två, som på samma sätt som den första ibland kom till mig som korta glimtar likt dagdrömmar och ibland som drömmar i sömnen, inkluderade Bill och mig själv. Vi dök upp i olika slags relationer, men själva tidsordningen var helt osammanhängande. Situationer som verkade vara mycket gamla kom ofta efter de som var nästan samtida. I den första episoden i den här serien såg jag mig själv i en båt som jag desperat försökte ro men utan att komma någonstans. När jag såg mig omkring identifierade jag platsen som Venedig och båten som en gondol. I närheten stod en lång smal man, som påminde mycket om Bill, lutad mot en ådrig träställning som stack upp ur vattnet. Han stod med armarna i kors över bröstet och såg på mig med retfullt allvar. Jag blev mer och mer säker på att det var Bill, klädd som gondoljär men med glänsande paljetter överallt på dräkten. Han varken rörde sig eller sade något. Sedan såg jag att gondolen låg fastbunden vid en kaj med ett kraftigt rep. Det var en absurd situation; jag hade arbetat hårt med något omöjligt. Bill erbjöd sig inte att hjälpa mig, men hans leende var inte ovänligt.

De följande händelserna i den här serien är ganska vaga. Bill dök en gång upp som tjurfäktare i en uppseendeväckande dräkt, guld från huvudet till fötterna. En arena syntes otydligt i bakgrunden, men det var mycket diffust. Nästa gång han uppenbarade sig var det i form av en medicinman med fjädrar runt fotlederna och handlederna, klädd i en kjol av halm och med en imponerande huvudbonad av glänsande fjädrar och skimrande juveler. Jag hade en enkel hemvävd klänning på mig. Vi var båda mörka och befann oss i en glänta inne i en tät djungel. Det verkade som att jag hade kommit till Bill för att få hjälp och hans svar på min vädjan var en märklig dans åtföljd av höga rop på ett språk som jag inte förstod. Först kände jag mig tröstad. Sedan blev jag rädd och bad honom sluta. Men han verkade inte höra mig på grund av ljudet av slagen från de grovt tillyxade träinstrumenten som han höll i och från de allt högre trumslagen i bakgrunden. Skräckslagen smög jag mig i väg med händerna över öronen i ett desperat försök att utestänga ljuden. Jag såg inte tillbaka.

Nästa episod med Bill och mig såg ut att vara en historia i en historia. Ett tema som innehöll olika moment höll på en lång stund innan det nådde fram till sitt hemska slut. Jag var prästinna i något som liknade ett egyptiskt tempel, men jag hade en känsla av att det kunde vara ännu äldre. Enorma statyer av sten syntes otydligt längs sidorna och på baksidan av byggnaden, men jag kunde inte se dem tydligt för det inre av templet var så dåligt upplyst. Men även i halvmörkret kunde jag se att templet var mycket stort och verkligt imponerande. Altaret, den enda del av byggnaden som var klart upplyst, var särskilt praktfullt. Ett bländande ljus lyste ner på det från något som jag inte kunde identifiera. Magnifika juveler glänste runt omkring det och den släta, polerade stenytan reflekterade ljuset som speglar. Som översteprästinna var jag utsökt klädd och bar en juvelprydd krona där den stora stenen i mitten var saknades.

I den inledande scenen i serien stod jag vid altaret lutat över Bill som låg på golvet nästan naken. I händerna höll jag skafvet av ett spjut, med spjutspetsen vilande mellan ögonen på Bills panna. Sedan kom en lång serie av tillbakablickar på vad som hade lett till denna öppningsscen. Det hade varit ett slavuppror. Jag skulle just döda Bill som var ledare för revolten och som hade lyckats stjäla den stora mittrubinen från prästinnans krona. Det var ingen vanlig rubin. Den gav sin bärare magiska krafter. Tjuven måste dödas om dessa krafter skulle återgå till prästinnan, vars religion var makt och slaveri. Att göra uppror mot henne var att be om döden.

Det som sedan hände var helt oväntat. Jag var medveten om känslor av intensiv vrede och hämndlystnad medan jag förberedde mig på att stöta in spjutspetsen mellan Bills ögon. Han verkade inte särskilt rädd. Han bara såg på mig och väntade. Jag tog mig samman, beredd att stöta in spjutet. Helt oväntat tvekade jag ett ögonblick, och visste att allt nu var över för mig. Bill skulle leva och jag skulle dö. När jag kastade ifrån mig spjutet var min död oundviklig. I den sista episoden i serien stod jag ensam längst upp på en bred trappa utanför en enorm, låst dörr. Jag var utanför templet. Min krona och min gyllene klädnad var borta. Jag hade en löst sittande vit klänning på mig, fläckig på sidorna och trasig vid halsen. Framför mig fanns ingenting annat än öken. Vinden blåste het sand i mitt ansikte och i fjärran kunde jag se utspridda vitnade ben. Mina egna skulle snart vara bland dem. Bittert förbannade jag mig själv för att jag låtit detta ske. Jag bokstavligen skakade av vrede då jag långsamt gick ner för trappan och kände törsten som redan brände i halsen och lukten av död i vinden.

Den känslomässiga påverkan av denna sista episod var intensiv och långvarig. Vreden fanns kvar långt efter det att bilderna bleknat bort och växte sedan till öppet raseri då jag nästa dag berättade historien för Bill, särskilt när jag talade om stölden av rubinen. Det var som om det hände på nytt. En bild av rubinen, underbart vacker och flammande röd, steg upp framför mina ögon och för ett kort ögonblick blev scenen verklighet för mig. Jag förebrådde mig själv för att jag dött i stället för en upprorisk slav som inte var något annat än en vanlig tjuv. Jag kunde bara nått och jämnt hålla tillbaka mitt raseri mot Bill som förstäeligt nog var upprörd. Det var jag också. Intensiteten i min vrede förvånade oss båda. Det dröjde lite grann innan de påföljande episoderna i serien kom. Det var nästan som om jag behövde hämta mig lite innan jag fortsatte. Lyckligtvis var nästa avsnitt annorlunda, även om inte det heller avlöpte särskilt bra för mig.

Bill, en franciskanermunk klädd i en brun munkdräkt och sandaler, promenerade fram och tillbaka på en välvd klostergång som gränsade till en liten, välskött grön gräsmatta medan han läste en bok. I mitten stod en vacker springbrunn med fåglar som badade i fördjupningen och med rader av färgstarka blommor runt sockeln och spridda i fång här och där i gräset. Tidpunkten var oviss, men det såg ut som att klostret låg i Spanien. Jag kom sakta gående nerför gången mot Bill, helt klädd i

svart. Mitt ansikte var beslöjat, mina ögon sänkta och mina händer knäppta som i bön. När jag kom fram till Bill knäböjde jag som en botgörare och bad honom ödmjukt om förlåtelse. Han såg inte upp. Jag greps av vrede och reste mig upp och anklagade honom för att vara hjärtlös. Han verkade inte höra mig utan fortsatte bara att läsa. Han släppte aldrig boken med ögonen. Jag drog mig tillbaka i ilsken men hjälplös frustration. Bilden bleknade sakta bort utan något slut.

Scenen som följde därefter såg ut att vara så gammal att det verkade som att den utspelades i tidens början. Jag var prästinna igen, men den här gången av ett helt annat slag. Prästinnan var faktiskt mycket lik prästinnan med de oskuldsfulla ögonen som jag hade sett bli fri från sina tunga kedjor. Hon var gömd för världen i ett litet vitt marmortempel som låg i en bred och mycket grön dal. Jag var inte säker på att hennes kropp var helt solid. Det som syntes var faktiskt inte mycket mer än konturen av en liten, smal kvinna klädd i vitt, och som aldrig kom längre ut i världen än till dörröppningen till det lilla rum som innehöll ett enkelt träaltare. En liten eld brann på det och skickade upp en jämn pelare av vit rök. Prästinnan uppehöll sig nära altaret där hon satt på en låg trästol och med slutna ögon bad för dem som kom till henne för att få hjälp.

Ibland såg jag bara dalen utanför templet. Vissa gånger verkade det inte finnas någon där, men andra gånger såg jag en stor skara människor som med stor glädje vandrade tillsammans. Raden av människor tycktes vara utan slut i båda riktningarna, och jag kunde på något sätt erfara den djupa känslan av frid och enhet som varje individ upplevde då de vandrade fram mot en säker seger. Jag visste inte riktigt vilken roll prästinnan hade i att hjälpa dem alla, men jag var på något sätt övertygad om att hennes böner var av avgörande betydelse. Jag var också säker på att människor kom från alla håll för att få hjälp; några faktiskt långt bortifrån. Men de talade inte direkt till henne. De knäböjde på den avsats som fanns längs en låg mur som avskilde den inre och yttre delen av templet, och de talade om vilka behov de hade för en man som verkade tjäna som någon slags mellanhand mellan prästinnan och världen. Han befann sig i ett stort inhägnat område som åtskilde prästinnan från dem som kom för att få hjälp. Mannen berättade för prästinnan vad de behövde.

Jag såg inte mannens ansikte meddetsamma, och det tog ännu längre tid för mig att känna igen honom som Bill. Han spelade en avgörande roll i att göra det möjligt för prästinnan att fylla sin funktion. När människor berättat för honom vad de behövde, gick han fram till dörren som ledde in till hennes rum och sade enbart att det kommit en bön om hjälp. Han sade bara att en broder hade kommit för att bli helad och sedan bad han om hjälp för sin broders räkning. Prästinnan frågade aldrig om någons namn, inte heller efter detaljer i hans önskemål. Hon bad för alla på samma sätt medan hon mycket stilla satt bredvid elden på altaret. Det föll henne aldrig in att hjälp inte skulle ges. Hon lämnade aldrig Guds sida och hon förblev lugnt säker på hans närvaro i rummet tillsammans med henne. Jag var säker på att

hon var jag, och ändå var jag inte säker. Vad som var säkert var att jag såg på henne med stor kärlek.

Nästa episod var återigen en dramatisk kontrast. Bill och jag var nu båda slavar i vad som verkade vara Amerika i mitten på 1800-talet. Vi var gifta, men jag föraktade honom faktiskt. Han var äldre än jag, mycket mörkare i huden och djupt religiös på ett sätt som på mig verkade naivt. Jag såg inget berättigande för den barnsliga tillit som han hade till Gud. Han hade samma naiva tillit till mig och för detta visste jag att det inte fanns någon grund. Vad som egentligen hände är oklart, men jag trodde mig förstå att vissa definitiva saker hände. Jag var vacker, såg nästan vit ut och var helt utan moral. Vita män drogs till mig och jag utbytte tjänster helt villigt. På något sätt hade jag träffat ett avtal som innebar att jag skulle få min frihet, men i vissa avseenden på Bills bekostnad. Jag hemlighöll inte mina planer för honom. Det roade mig faktiskt att berätta allt om dem för honom. Han fördömde mig inte, gjorde heller inga försök att hindra mig. Jag vände honom ryggen och rusade ut. Men jag minns sorgen i hans ögon.

Serien slutade i en anda av slutgiltig fullbordan och till och med ära. Jag befann mig i ett rum som verkade ligga högst upp i en kyrka. Bill satt vid en stor, gammaldags kyrkorgel och spelade Händels Hallelujakorus och hans ansikte strålade av glädje. Vi hade äntligen nått vårt mål. Jag stod framför ett enkelt brunt träaltare på vilket två ord var skrivna, det ena under det andra. Jag kan inte föreställa mig ett mindre passande ordpar. Det översta ordet var "Elohim" som jag då inte kände till och inte förrän senare upptäckte att det är ett av de hebreiska namnen på Gud. Det andra ordet "Evoe" kunde jag identifiera som ropet från de grekiska backanterna när de firade Bacchusceremonierna. Medan jag stod och tittade på dem kom en blix från den bakre delen av kyrkan och träffade altaret och utplånade det andra ordet helt och hållet. Bara "Elohim" stod kvar, skrivet med lysande bokstäver av guld. Hallelujakoruset steg till ett crescendo och en gestalt i strålände ljus som jag omedelbart kände igen som Jesus steg fram från bakom altaret och kom emot mig. Jag började knäböja framför honom, men han kom över till min sida och knäböjde vid altaret tillsammans med mig. Bill reste sig och knäböjde på hans andra sida. Och sedan sade en Röst, som jag senare skulle bli alltmer förtrogen med, i tysta men fullständigt tydliga ord: "Altaret finns inom dig". Den känslomässiga påverkan av detta var så stark att jag brast i gråt.

Den tredje serien

Den tredje bildserien som kom till mig på samma sätt som de andra höll på längre och hade en bestämd ordningsföljd. Genom hela den här serien uppenbarade sig en manlig gestalt av oklar identitet, av allt att döma för att vara behjälplig då och då. I

allmänhet kände jag inte alls igen honom. Ibland trodde jag att det kunde vara Bill. Andra gånger anade jag vagt att det kunde vara Jesus. Den här serien började på ungefär samma sätt som den tidigare och på en något mindre uppenbar nivå som även den första hade gjort. När jag vandrade längs stranden av en sjö fick jag syn på en båt som låg på sidan. Den hölls fast av tjocka rep fastknutna i ett tungt ankare som sjunkit djupt ner i gyttnan som också täckte en del av själva båten. Båten hade uppenbarligen övergivits för länge sedan.

Jag visste att jag inte kunde få loss båten utan hjälp, men icke desto mindre kände jag mig manad att försöka. Jag slet förgäves i repen som var så tunga att jag knappt orkade lyfta dem. Jag ropade på hjälp, men det fanns ingen inom hörhåll. Platsen var helt öde. Det var en frustrerande situation. På något sätt förstod jag hur viktigt det var att få loss båten, men jag var också medveten om min absoluta oförmåga att klara det. Och då kom svaret till mig. Jag hade gjort på fel sätt.

”Naturligtvis”, sade jag till mig själv. ”Inne i båten ligger en kraftig mottagar-och sändarapparat. Den har inte använts på länge, men den fungerar fortfarande. Och det är det enda sättet jag kan få hjälp på”.

Här slutade den första episoden.

Flera oklara saker hände därefter. En man dök upp från någonstans och tillsammans lyckades vi dra upp ankaret ur gyttnan, få båten på rätt köl och till slut få ner den i vattnet. Sedan började den röra sig, även om ankaret först höll den tillbaka lite grann. Men efter en stund fick båten fart och det såg ut som om den gav sig iväg på en mycket bestämd kurs. Jag hade ingen aning om vart den skulle, men det behövde jag tydligen inte heller veta. Det verkade som att mannen, som jag plötsligt såg var med mig, visste. Och det räckte.

Efter att båten varit på väg en stund började det gå vågor och jag blev rädd. Som tur var dök mannen upp i nästa episod och var klädd på rätt sätt; i en gul regnrock, sydväst och stövlar. Min navigering var planlös när han kom. Han tog ifrån mig rodet.

”Gå bort dit och sätt dig ner”, sade han i en bestämd men inte ovänlig ton. ”Det kommer att bli dåligt väder en liten stund. Jag ska hjälpa dig igenom det och sedan kan du styra igen.”

Jag satte mig på en bänk på sidan av däckets, men kände mig fortfarande lite illa till mods.

”Vi kanske skulle kalla på mer hjälp,” föreslog jag lite nervöst. ”Jag tror att det finns en mycket bra mottagar- och sändarapparat inne i båten. Vi kanske skulle använda den?”

”Håll dig borta från den nu,” sade mannen snabbt och ännu mer bestämt. ”Du är inte redo än. Du skulle bara hamna i svårigheter. När du är redo att använda den säger jag till. Under tiden behöver du inte vara orolig. Vi klarar det.”

Lugnad såg jag på hur han skickligt manövrerade båten genom en mycket trång passage medan en våldsam storm rasade runt omkring oss. Stora vågor slog in över fören på båten och regnet öste ner från en mörk himmel. Märkligt nog blev jag inte ens våt. Så småningom kom båten in i lugnare vatten och jag upptäckte att jag återigen hade rodret i mina egna händer.

Nästa gång mannen visade sig stod han lutad mot sidan av båten, bekvämt klädd i shorts och en sommarskjorta uppknäppt i halsen. Det var varmt och soligt, vattnet lugnt och båten lätt att manövrera. Vi stod vid rodret och småpratade. Jag lade märke till att han hade en guldkedja runt halsen med en främmande symbol av guld hängande i den. Jag trodde att det kanske var en hebreisk bokstav. Då kom jag ihåg något.

”Jag har en likadan,” sade jag och såg på symbolen. ”Jag har den faktiskt på mig just nu.”

”Ja, jag vet det,” svarade mannen leende.

”Det är bara det,” tillade jag, ”att min är vänd åt andra hållet.”

”Jag vet det också,” sade mannen fortfarande leende. ”Det är faktiskt så att även den här råkar vara din. Jag behåller den åt dig lite till, men jag lovar att ge dig den när du kan använda den.”

De två symbolerna, spegelbilder av varandra, var så tydliga för mig att jag efteråt ritade av dem. En tid senare stötte jag ihop med en god vän som hade studerat hebreiska och jag frågade honom om han kände igen dem. Han var först förbryllad men sade sedan: ”Naturligtvis! Symbolen för det spegelvända miraklet.” Han var tvungen att förklara för mig vad han menade. När Mose kom ner från berget där han hade talat med Gud bar han med sig en skriftrulle där Guds ord var skrivna. Miraklet var att orden kunde läsas korrekt från båda sidorna av rullen, något som helt klart vanligtvis inte var möjligt. Min reaktion på denna information var märkligt blandad. Å ena sidan var jag förtjust och även imponerad. Å andra sidan var jag rädd. Jag fann det fortfarande svårt att tro att drömmar och tankar var annat än orealistiska försök att få en önskan uppfylld, och jag hade en märklig förmåga att avfärda mycket av vad jag redan hade sett och hört. Det här var emellertid svårt att ignorera lika lättvindigt.

Kanske var det min känsla av obehag som fick serien att stanna upp ett slag. När

nästa episod kom, var det i form av en dröm. Som vanligt i drömmar hade båten blivit en bil. Jag höll på att köra över en bro i mycket tät trafik. Jag ville svänga till höger, men jag låg i fel fil och en annan bil blockerade vägen. Vi var båda instängda med bilar framför och bakom oss. Hela situationen såg ut som en stor trafikstockning. Det verkade inte finnas någon möjlighet att svänga, trots att det var viktigt att jag gjorde det. ”Om jag försöker svänga kommer jag att köra in i bilen bredvid,” tänkte jag, ”och om han svänger till höger kommer jag inte att hinna följa efter honom innan luckan är borta och jag sitter fast igen.” Jag försökte komma på olika sätt att svänga, men alla var omöjliga och några katastrofala. Och sedan kom lösningen till mig.

”Vi gör det tillsammans,” tänkte jag belåtet. ”Det kommer inte alls att var svårt.”

Och så svängde jag och mannen i bilen bredvid mig samtidigt. Det var mycket lätt. ”Det är konstigt att jag aldrig tänkte på det tidigare,” sade jag till mig själv när bilden bleknade bort.

Nästa gång var jag tillbaka i båten, fortfarande medveten om att jag hade svängt till höger. Båten rörde sig sakta men lätt längs en mycket rak liten kanal. Det var precis lagom vind för att hjälpa båten framåt. På sidorna av kanalen växte underbart vackra gamla träd och gröna gräsmattor med blomsterbäddar. ”Jag undrar om det ligger en skatt gömd här,” tänkte jag drömmande för mig själv. ”Det skulle inte förvåna mig om det var så.” Sedan lade jag märke till en lång påle med en stor krok längst upp som låg på botten av båten. ”Precis vad jag behöver,” tänkte jag, och sänkte ner kroken i vattnet och körde ner pålen så långt jag kunde. Kroken fastnade i något tungt och med svårighet fick jag upp det. Det var en mycket gammal skattkista, träet illa medfaret av vattnet och botten täckt av sjögräs. Jag lyckades få upp den i båten och öppnade den med spänning.

Jag blev djupt besviken. Jag hade väntat mig juveler eller mynt, men det fanns ingenting annat i kistan än en stor svart bok. Den var hopsatt på samma sätt som de ”ringpärmar” som används för att temporärt hålla samman manuskript eller papper. På ryggen var ett enda ord skrivet i guld. Ordet var ”Aesculapius”. Jag kände igen ordet men kunde inte komma på vad det betydde. Jag såg samma bok ytterligare en gång några nätter senare. Den här gången låg det ett pärlhalsband virat runt boken. Varken Bill eller jag hade den blekaste aning om vad boken stod för tills mycket senare, när vi satte in originalkopian av *En kurs i mirakler* i svarta ringpärmar för förvaring.

D E L III

Bill var mycket intresserad av dessa bildsviter, så jag höll honom informerad om episoderna allt eftersom de kom. Å andra sidan tycktes de göra min man riktigt orolig, så jag brydde mig inte om att berätta dem för honom. För egen del kände jag mig kluven inför vad som hände och jag försökte att inte tänka på det överhuvudtaget. Bills reaktioner var emellertid högst oväntade. Varken han eller jag var intresserad av eller kunnig i övernaturliga fenomen, och att Bill tog mina mentala bilder på så stort allvar förvånade mig verkligen. Det var uppenbart att han trodde att de betydde något. Jag var inte alls lika säker. Berättelserna var otvivelaktigt konsekventa och till och med på det hela taget ganska välorganiserade. Icke desto mindre trodde jag, eller kanske mer korrekt uttryckt hoppades jag, att de i stort sett var inbillade. I annat fall skulle jag ha varit helt skräckslagen.

Någon tid efter att den tredje sviten hade avslutats hittade Bill en bok om Edgar Cayce, författad av hans son Hugh Lynn Cayce. När Bill berättade lite grann om den för mig, klassificerade jag den omedelbart som ”pekoral” och vägrade att läsa den. Jag var fortfarande helt emot att ta sådana saker på allvar, även om min ståndpunkt kunde tyckas något inkonsekvent. Själv såg jag det inte så. Jag upplevde saker som var svåra att förklara, och det var allt. Det innebar inte att jag skulle tro på någon slags konstig extrasensorisk varseblivning. Föreställningen om reinkarnation var särskilt motbjudande för mig. Jag ansåg att det var orimligt och ”otäckt”. Det märkliga var att ungefär just då ändrades mina egna filmbilder till att bli vad som såg ut att vara ”återblickar” på mig själv vid olika tidpunkter och på olika platser. När jag beskrev dessa bilder för Bill, betonade jag att jag enbart såg dem som symboliska; den vanliga drömsymboliken som varje klinisk psykolog knappast var obekant med. Och det kunde naturligtvis mycket väl ha varit så.

Precis som jag tidigare hade gjort såg jag på dessa bilder som åskådare, även om jag hyste föga tvivel om att figurerna föreställde mig själv. I en av de tidiga scenerna såg jag en smal, späd flicka i en rikt utsmyckad fransk salong. Tidpunkten verkade vara runt mitten på 1700-talet. Flickan, klädd i vitt, spelade på ett musikinstrument som liknade en cembalo inför ett sällskap av utsökt klädda damer och herrar, uppenbarligen gäster vid ett överdådigt evenemang. Flickan var högst arton år gammal och av allt att döma sjuk. ”Hon är alldeles för svag,” sade jag till mig själv. ”Hon kommer inte att leva ett år till. Hon kommer bara att tyna bort. Det är ett misstag. Hon kommer aldrig att klara det.” En praktfullt klädd butler kom fram och stängde dörren till salongen. Flickan försvann. Kort därefter kom en mycket otydlig bild av en flicka, någon äldre än den första, som låg på ett golv täckt av halmstrån i ett instängt rum i ett fängelse. Hennes armar var hårt

sammanbundna och hennes fötter fastkedjade i golvet. Tidpunkten verkade vara någonstans runt 11- eller 1200-talet och jag hade en känsla av att hon till slut avrättades.

Flera av de följande bilderna visade en nunna som uppenbarade sig i olika länder och vid olika tidpunkter. Den tydligaste bilden var av en äldre, reumatisk och bitter nunna, utsliten och sjuklig av ett liv med svåra umbäranden, och känslomässigt förkrympt och tom. Hon gick nerför mittgången i en mycket stor och vacker kyrka som påminde mycket om katedralen Notre Dame i Paris. Mittgången var svagt upplyst och ljuset som nunnan hade i handen var inte till stor hjälp. Medan hon gick strök hon med handen längs den grå stenväggen bredvid henne som om hon sökte efter en dörr eller kanske mer bokstavligen en väg ut. Hon fann den inte. De stränga rynkorna i hennes ansikte djupnade medan jag såg på henne. ”Hon vet inte,” tänkte jag. ”Hon försöker, men hon vet inte.” Hennes bistra ansiktsuttryck var motbjudande för mig, men jag kände en djup medkänsla inför hennes hopplöshet.

I skarp kontrast till den obehagliga gestalten fanns en annan gestalt som då och då återkom och som fortfarande dyker upp för mig ibland. Den här bilden var den enda som kom tillbaka i helt oförändrad form. Det var en bild av en ung flicka som liknade mig på många sätt, även om hon inte kunde ha varit mer än högst sexton år. Med huvudet lätt tillbakalutat log hon ett lyckligt leende och hennes armar var utsträckta som för att välkomna hela världen. Hon såg ut att vara full av glädje och bokstavligen helt oförmögen att uppleva vare sig sorg eller smärta. Hon stod på en gräsmatta av lysande ungt gräs, men i sin jublande lycka tycktes hennes fötter knappt röra vid marken överhuvudtaget. Hon var klädd i en tunn, lössittande klänning som inte hörde till någon speciell tid eller plats. Det fanns faktiskt ingenting hos henne som påminde om det förflutna, inte heller verkade hon bry sig om framtiden. Jag tror inte att hon ens såg på tiden som vi gör.

Bills intresse för övernaturliga fenomen ökade allteftersom han läste mer om Cayce. Jag respekterade Bills uppfattning, även om jag tyckte att han i det här fallet hade helt fel. Men jag bad honom om en bok i ämnet, och han tog fram en biografi över Cayce som hans son hade skrivit. Jag läste den med viss olust, men med ett beslut att vara objektiv. Det var ingen tvekan om att det var intressant, även om jag fortfarande avvisade det jag såg som dess ”övernaturliga” och mer otroliga aspekter. Jag var också medveten om att den gjorde mig mycket orolig. Bill var mycket mer vidsynt beträffande Cayce-fenomenet än jag, och bekymrade sig inte särskilt över detaljer i sig. Det han såg som både viktigt och imponerande var det vittnesmål som antydde att sinnen kan nå varandra genom extrasensoriska medel. Han påminde mig också om att några ganska ovanliga saker hade hänt mig på sista tiden och att jag knappast kunde förklara dem på det vanliga sättet. Så mycket var åtminstone sant. Efter detta begränsade medgivande inträffade flera händelser som jag verkligen hade svårt att förklara.

Den nya fasen började en dag när Bill och jag höll på med en forskningsrapport. Plötsligt lade jag ner pappren och sade mycket upprört: ”Bill, fort! Din vän Joe som vi träffade i Chicago för rätt länge sedan tänker ta livet av sig. Vi måste skicka ett meddelande till honom.” Bill satte sig bredvid mig medan jag skickade ett allvarligt meddelande till Joe för att be honom ompröva sitt beslut. Efteråt sade jag till Bill: ”Jag är säker på att det här inte var något,” men jag hade fel. Det visade sig att jag haft alldeles rätt. Det var svårt att inte påverkas, särskilt som överraskande händelser fortsatte att inträffa. Bill gav sig i väg till ett möte utanför staden, och när han kom tillbaka beskrev jag in i minsta detalj platsen där han varit, fastän jag aldrig hade sett den. Jag berättade också några saker för honom som hänt där, innan han hade en chans att berätta det för mig. Jag gav honom också en mycket detaljerad beskrivning av en väns hus där han bott under ett veckoslut och som till och med omfattade färgen på väggarna och möblerna. När han senare åkte i väg på semester ganska långt bort skickade jag en mental bild av en guldbrosch som han skulle ha med sig hem till mig. Han gav mig broschen när han kom tillbaka. Det var ingen tvekan om att det var den brosch jag bett om.

Mina reaktioner på sådana händelser var märkligt blandade. Jag höll faktiskt på att bli ganska stolt över att ha en sådan dramatisk förmåga, och jag märkte även att korta glimtar av fantasier om makt och prestige flög genom huvudet på mig. Samtidigt gjorde jag desperata försök att bortförklara dessa händelser eftersom de framkallade mycket stark rädsla hos mig. Under en tid väckte tankar på övernaturliga krafter både lockelse och rädsla samtidigt, och jag började få mardrömmar vars innehåll jag inte kunde komma ihåg. Allteftersom listan på märkliga händelser växte, kunde jag inte komma ifrån en känsla av ondska och till och med häxeri som jag på något sätt förknippade med dem. Men stoltheten höll jämna steg med oron, och fastän jag hade en tilltagande känsla av fara upplevde jag samtidigt en åtföljande känsla av självhävdelse.

Medan jag fortfarande var i den ”magiska” fasen inträffade något som var en egendomlig blandning av fakta och fantasi, och som också tycktes peka i en bestämd riktning. Episoden innehöll ett antal nivåer som började med tydliga magiska övertoner, sedan fortsatte med mer påtagligt religiösa bilder och slutade med en enkel verklig situation. Sjukhuset ville att Bill och jag skulle åka till Mayokliniken för att studera deras utvärderingsrutiner. Kvällen innan vi skulle resa såg jag framför mig en bild som var så tydlig att jag kände att jag måste beskriva den skriftligt. Det var en bild på en kyrka med alla detaljer tydligt synliga. Jag var först osäker på vilket trossamfund det handlade om, men bestämde mig till sist för att det var protestantiskt. Det verkade som att jag såg ner på den uppifrån, ur samma vinkel som jag skulle kunna se den från ett lågt flygande plan. Bilden var så tydlig att jag lade all försiktighet åt sidan och sade till Bill att jag var säker på att vi skulle se byggnaden när vi landade i Rochester, Minnesota påföljande dag.

Jag var besviken och arg när vi inte såg någon som liknade den. I ett försök att få tillbaka mitt självförtroende sade jag att jag var säker på att vi skulle hitta kyrkan någonstans i staden. Det var sent när vi kom fram, vi var trötta och vi hade ett avtalat möte tidigt nästa morgon. Vi gick till våra rum för att vila en kort stund och bestämde att vi skulle ses till middagen. Jag kunde inte somna. Jag bara måste finna den där kyrkan. Det hade blivit absurt viktigt för mig. Bill var trött, men han förstod. Han föreslog att vi skulle ta en taxi efter middagen och försöka hitta min kyrka. Jag valde ut flera namn från förteckningen över kyrkor, men ingen av dem var den rätta. Jag beskrev sedan min kyrka för taxichauffören och frågade honom om han kände till någon som liknade den. Han lät inte särskilt optimistisk, men vi försökte några som han hade föreslagit. Till sist sade Bill klokt nog att vi skulle glömma alltsammans. Det började bli mycket sent. När vi kom tillbaka till hotellet talade Bill mycket bestämt till mig.

”Din kyrka finns inte här,” sade han, ”och du uppför dig väldigt märkligt. Varför är du så desperat? Gå och lägg dig och sov och glöm bort de här dumheterna. Vi har en arbetsam dag framför oss. Vi ses i morgon bitti.”

När jag träffade Bill påföljande morgon var vi båda rödögda och trötta. Vi hade knappt sovit alls. På något sätt tog vi oss igenom dagen som var fylld av det ena mötet efter det andra och på kvällen åkte vi trötta ut till flygplatsen. Bill gick fram till tidningsståndet för att se vad som fanns, medan jag satte mig och blundade. Jag var alltför trött för att se på något överhuvudtaget. Jag höll just på att slumra till...

”Och här är din kyrka,” sade Bill och höll en bild ur en turistbroschyr framför mig.

”O ja, just den är det!” sade jag ivrigt. ”Var är den?”

”Ingenstans,” svarade Bill. ”Titta. Läs själv om den.”

Kyrkan fanns verkligen ingenstans nu. En gång hade den legat där Mayokliniken nu låg, men den revs när sjukhuset byggdes.

”Så det var därför jag såg ner på den när jag såg den,” sade jag till Bill. ”Det var för att den tillhörde det förflutna. Det hade ingenting med flygplan att göra.”

Och sedan rös jag och ville inte tala mer om kyrkan.

På hemvägen var vi tvungna att byta plan sent på kvällen och vi fick vänta nästan en timme på en kall och praktiskt taget tom flygplats. I hopkrupen mot en vägg satt en ung kvinna som av allt att döma reste ensam. Jag kunde känna hur vågor av förtvivlan sköljde över henne. Jag gjorde Bill uppmärksam på henne, men han tyckte inte att jag skulle tala med henne. Vi var båda helt slut och han kände att han inte orkade bli involverad med främlingar just då. Dessutom kunde det ju faktiskt

vara så att jag helt enkelt inbillade mig hennes vanda. Utåt såg det bara ut som att hon var trött. Men jag kunde inte komma ifrån den starka känsla av smärta som kom från henne. Till sist sade jag till Bill att jag bara inte kunde låta det vara och gick fram för att tala med henne.

Hon hette Charlotte och berättade att hon var helt skräckslagen. Hon hade aldrig flugit tidigare. Kunde jag sitta bredvid henne och hålla henne i handen? Jag tog med henne till Bill och föreslog att hon skulle sitta mellan oss så att hon hade en vän på varje sida. Bill var artig men tyckte inte om det. Det hade varit en ansträngande resa och han skulle ha föredragit en ostörd resa hem. Charlotte darrade när planet lyfte, men jag höll henne i handen och hon blev snart lugnare. Hon ville prata. Hon hade just inte planerat något, hade ingen aning om var hon skulle bo i New York dit hon var på väg. Men hon var inte orolig. Hon hade flera hundra dollar med sig. Hon var protestant och var säker på att allt hon behövde göra var att hitta en protestantisk kyrka i New York och de skulle ta hand om henne. Bill och jag tittade på varandra. Budskapet var inte svårt att förstå. ” Och detta,” tycktes jag höra, ”är verkligen min kyrka.”

Bill hade kanske varit emot att ha något med Charlotte att göra, men nu såg han det helt klart på ett annat sätt. När vi landat ringde han till ett hotell för kvinnor i New York och fick ett rum åt henne. Vi tog med henne dit i vår taxi och lämnade henne vid entrén och gav henne våra namn och telefonnummer. Det var inte svårt att hålla kontakt med henne. Bill brukade helt oväntat stöta på henne under dagen, och i allmänhet dök hon upp på kvällen där jag bodde. Hon blev kvar i New York i lite över en vecka och beslöt sig sedan för att åka hem. Vi hjälpte henne med returbiljetten och dagen efter ringde jag till henne. Hon hade anlänt lyckligt och väl och var glad över att vara tillbaka, men hoppades att hon någon gång skulle komma tillbaka till New York för att hälsa på. Alla hade varit så vänliga mot henne och det gladdde henne att se att alla hemska saker som människor sade om storstäder inte var sanna. Charlotte och jag brevväxlade i många år. Jag är henne mycket tacksam. Det kan mycket väl vara så att min ”magiska” fas började ta slut i och med det uppenbara faktum som Charlotte utgjorde.

Klarhet och förberedelse

Hösten började närma sig och det hade varit en ansträngande sommar. Bill hade fortfarande kvar sitt intresse för Cayce och föreslog att vi skulle ta ledigt några dagar och resa till Virginia Beach och ”the Association för Research and Enlightenment” och se på vittnesmålet där. Jag tyckte inte om förslaget. Sådana saker skrämde mig fortfarande och jag ville inte att det skulle vara sant. Det var illa nog att jag inte förstod vad som hände mig. I synnerhet ville jag inte ha något som förvärrade mina olycksaliga ”magiska” insatser som jag vid det här laget var mer

än villig att överge. Icke desto mindre var tanken på en kort semester lockande, och min man som visste att jag var trött uppmuntrade mig att resa. Det var en perfekt tid på året för resan och han tyckte att det skulle göra mig gott. Han och Bill hade blivit goda vänner, och även om han tyckte att Bill hade börjat visa intresse för en del ganska märkliga saker, visste min man att han skulle ta hand om mig. Jag gav mig i väg till Virginia Beach med vissa betänkligheter, men såg fram emot allt det andra.

Det skulle visa sig att resan var allt annat än vilsam för mig. Människorna på "the Association for Research and Enlightenment", då bara en liten grupp som hängivet arbetade för att göra Cacyematerialet tillgängligt för allmänheten, var intelligenta, seriösa och helt uppenbart vid sina sinnens fulla bruk. Inte heller var den omfattande dokumentationen något som man lätt kunde avfärda. Jag var imponerad men kände mig mycket illa till mods. Allt eftersom Bills intresse ökade, växte min egen oro. Bill läste mer om ämnet den eftermiddagen, och han köpte också några böcker för att ta med sig hem. Jag bläddrade igenom en av dem och lade den sedan abrupt ifrån mig med en så stark känsla av obehag att det gränsade till panik. Jag var glad att resan var över. När jag kommit hem tittade jag som hastigast i flera av de böcker som Bill hade köpt, men jag kunde inte läsa dem. För mig verkade de bara handla om "magi" igen.

Min egen "magiska" fas slutade mycket plötsligt med en synnerligen klar bildepisod, där jag visste att jag gjorde ett oåterkalleligt val. Jag såg mig själv gå in i en grotta belägen i en klippformation på en dyster vindpinad havskust. Allt jag fann i grottan var en stor och mycket gammal pergamentrulle. Ändarna var fästa vid några stänger med förgyllda knoppar och hade virats runt omkring dem så att de möttes i mitten av rullen och var tätt knutna tillsammans. Med viss svårighet lyckades jag knyta upp ändarna och öppna rullen, men bara så mycket att mittpartiet syntes och där två ord stod skrivna: "Gud är." Sedan vecklade jag ut rullen helt. När jag gjorde det började små bokstäver att framträda på båda sidorna om mittfältet. Den tysta Rösten som jag hade "hört" tidigare förklarade situationen för mig:

"Om du tittar på den vänstra sidan kommer du att kunna läsa om det förflutna," sade Rösten. "Om du tittar på den högra sidan kan du läsa om framtiden."

De små bokstäverna på sidorna om mittfältet blev allteftersom tydligare, men jag tvekade bara ett ögonblick innan jag virade ihop rullen tillräckligt mycket så att allt utom mittfältet doldes.

"Jag är inte intresserad av att läsa varken om det förflutna eller framtiden," sade jag mycket bestämt. "Jag vill inte hålla på med det här."

Rösten lät både lugnad och lugnande.

”Du klarade det den här gången,” sade den. ”Tack.”

Och så verkade det vara med det.

Flera gånger efteråt upplevde jag något som liknade den upplevelse på tunnelbanan som jag hade många år tidigare. Dessa händelser inträffade i allmänhet i en folksamling, och jag kunde känna en kort men stark samhörighet med alla. En sommarkväll, till exempel, promenerade min man och jag på en strandpromenad full av människor, och en stark känsla av emotionell närhet till dem kom över mig, tillsammans med en säker insikt om att vi alla var på samma resa mot ett gammalt mål. Jag hade också andra emotionella upplevelser. En sådan händelse inträffade när Bill, min man och jag var på teatern tillsammans. När jag satt där i mörkret blev jag medveten om ett starkt inre ljus som började i bröstet och som blev allt intensivare och allomfattande tills det såg ut att sprida sig i hela teatern och omsluta alla där. Min medvetenhet om ljuset, som varade i ungefär tio minuter, åtföljdes av en djup känsla av frid och glädje. För en kort stund var det svårt att tro att ingen annan märkte det.

En liknande händelse inträffade när Bill och jag deltog i ett möte i södra Frankrike. En kväll precis innan jag skulle somna steg en känsla av otrolig styrka och glädje upp i mig, som igen började i bröstet och sedan fortsatte upp till huvudet och ut i armarna. Under några minuter kändes det som om jag lätt skulle kunna nå ut och vidröra hela världen. Senare fick den här lyckliga upplevelsen en skrämmande motpol i form av en obegripligt stark känsla av skräck, som jag kände en kväll när vi var på väg hem. Jag var trött och hade lagt mig för att vila en liten stund innan jag gjorde mig i ordning för att gå och lägga mig. Helt oväntat greps jag av en mordisk vrede så intensiv att jag flög upp från sängen och bokstavligen skakade. Dessa två upplevelser var så diametralt motsatta varandra att de nästan tycktes representera Himmel och helvete. Inte heller var denna chockerande kontrast helt obekant. Den ”goda” prästinnan vars enda funktion var att hjälpa, och den ”onda” prästinnan med sitt spjut höjt för att döda visade på en liknande kontrast.

Det var bara en enda gång som jag kan komma ihåg att jag faktiskt bad att få en upplevelse som kunde muntra upp mig eftersom jag kände mig lite nere. Svaret kom i form av en bild på en handelsträdgård. Jag kunde se prydliga rader av mycket unga plantor, alla ordentligt märkta och uppenbart välskötta. Bredvid plantorna stod en stor vattenkanna. Bilden sade mig ingenting, och jag tyckte det var lite irriterande.

”Och den var verkligen till stor hjälp,” muttrade jag. ”Vad är det som är så bra med den?”

”Se var det växer,” sade den tysta Rösten, som vid det här laget inte längre var helt

oväntad.

”Men vad betyder den?” frågade jag, fortfarande indignerad.

”Se - var - det - växer ,” upprepade Rösten långsamt och mycket tydligt.

”OK, då,” svarade jag fortfarande lite surt. Sedan såg jag mer noggrant på bilden. Handelsträdgården var helt omgiven av en ödslig, livlös öken. Bara det lilla området där plantorna växte var fuktigt och grönt.

”Och nu när det verkligen har börjat,” sade Rösten, ”kommer du att fortsätta att vattna, eller hur?”

Nästan mållös lovade jag att jag skulle försöka.

Jag hade också några korta perioder då jag upplevde ett skifte i tidsuppfattningen. Den kanske mest häpnadsväckande av dessa hände en kväll när jag höll på att borsta håret och såg att jag behövde gå och klippa mig och kände mig allt annat än entusiastisk. Då fick jag se mitt liv symboliserat av en gyllene linje som sträckte sig utan slut bakåt och utan slut framåt. Det fanns ett mycket litet hack i linjen som jag insåg stod för mitt nuvarande liv. Det var skrattretande litet och knappt märkbart. Jag knäppte händerna i stor förtjusning.

”Vad kan det som händer i detta lilla ögonblick i tiden rimligtvis ha för betydelse?” frågade jag mig själv i lycklig förundran. ”Det verkar så långt och viktigt när man lever i det, men på mindre än en blinkning är det som om det aldrig hade hänt. Jag var säker på detta i flera minuter och under den tiden kändes det som om en stor tyngd lyfts ifrån mig.

Allt detta hände under en period som inte varade mer än några månader.

En kurs i mirakler

En dag samma sommar berättade jag för Bill att jag snart skulle göra något mycket oväntat. Jag hade ingen aning vad det handlade om, men jag visste att det snart skulle ske. På Bills enträgna uppmaning hade jag fört ett slags dagbok alltsedan vårt besök på Virginia Beach. Bill föreslog nu att om jag skrev ner allt som hände mig i samband med det ”oväntade något” skulle jag kanske få reda på vad det var. Först hände just ingenting under mina försök och jag var nära att ge upp. Men en kväll när jag höll på att skriva ner mina tankar började Rösten, som vid det här laget var mer eller mindre välbekant för mig, att ge mig definitiva instruktioner.

”Detta är ***En kurs i mirakler***,” sade Rösten. ”Var god anteckna.”

Även om Rösten själv inte längre gjorde mig förvånad, var jag inte beredd på vad den sade. Men jag skrev faktiskt ner en eller ett par sidor av Kursen innan jag blev verkligt rädd. Jag lade ifrån mig pennan och ringde Bill.

”Är det samma Röst som du hört förut?” frågade han.

”Jag tror det,” svarade jag, ”men nu använder den mycket speciella ord och det verkar som att den vill hålla på länge. Jag stannade upp för jag blev rädd. Jag är säker på att det skulle komma mer om jag hade fortsatt.”

”På vilket sätt kommer orden?” frågade Bill.

”Det är svårt att beskriva,” svarade jag. ”Det kan faktiskt inte vara någon hallucination, för Rösten kommer inte utifrån. Allt kommer inifrån. Det är inget egentligt ljud och orden kommer mentalt men mycket tydligt. Man skulle kunna säga att det är någon slags inre diktamen.”

”Vet du vad det är du skriver?” frågade Bill. ”Skulle du beskriva det som en automatisk process?”

”Nej, nej,” sade jag. ”Det är inte alls automatiskt. Jag är helt medveten om vad jag gör. Det är inte alls utom min kontroll.”

”Försök att skriva lite mer och se vad som händer,” föreslog Bill.

”Helst inte,” sade jag. ”Uppriktigt sagt tycker jag att det är riktigt obehagligt.”

Jag kom snart underfund med att jag inte hade mycket att säga till om i det här fallet. Jag fick emellertid ett slags mental ”förklaring” i form av en serie besläktade tankar som kom till mig i snabb följd och som utgjorde en någorlunda sammanhängande helhet. Enligt denna ”information” höll situationen i världen på att försämrans i en alarmerande omfattning. Människor över hela världen kallades för att hjälpa till, och var och en bidrog på sitt individuella sätt som del av en övergripande, i förväg uppgjord plan. Jag hade tydligen gått med på att skriva ner *En kurs i mirakler* så som den gavs till mig. Rösten fullföljde sin del av överenskommelsen, liksom jag skulle fullfölja min. Jag skulle använda egenskaper som jag hade utvecklat för mycket länge sedan, och som jag egentligen inte var redo att använda igen. Men på grund av det akuta nödläget kringgick man den långsamma evolutionsprocessen till förmån för vad som kan beskrivas som ”en himmelsk acceleration”. Jag kunde känna brådskan som låg bakom denna ”förklaring”, vad jag nu än tyckte om dess innehåll. Känslan av att tiden höll på att rinna ut förmedlades till mig.

Men det räckte inte för mig. Även i den osannolika händelsen att ”förklaringen” var sann, såg jag inte mig själv som en bra kandidat för ”nerstecknarrollen”. Jag uttryckte mitt motstånd tyst men med eftertryck.

”Varför just jag?” frågade jag. ”Jag är ju inte ens religiös. Jag förstår inte det som har hänt mig och jag tycker inte om det. Dessutom gör det mig nervös. Jag är nog det sämsta val man kan göra.”

”Tvärtom,” försäkrade man mig. ”Du är ett utomordentligt bra val, och skälet är mycket enkelt. Du kommer att göra det.”

Detta gjorde mig svarslös och jag drog mig besegrad tillbaka. Rösten hade rätt. Jag visste att jag skulle göra det. Och så började skrivandet av *En kurs i mirakler*.

Jag kunde känna hur skrivandet var på gång nästan varje dag och ibland flera gånger om dagen. Tidpunkten påverkade aldrig varken arbetet eller de sociala aktiviteterna negativt, utan började när jag var relativt fri att kunna skriva utan störningar. Jag skrev i ett stenogramblock som jag snart började ha med mig, för säkerhets skull. Jag kunde, och gjorde det ofta, vägra att samarbeta, åtminstone i början. Men jag lärde mig snart att jag inte skulle få vara i fred förrän jag gjorde det. Men trots det hade jag kvar min ”rätt att säga nej” hela tiden. Ibland vägrade jag att skriva i över en månad, men blev då bara mer och mer deprimerad. Det var aldrig något automatiskt över skrivandet. Det krävde alltid mitt eget fulla samarbete.

Det visade sig att kvällarna var favorittiden för ”diktamen”, särskilt för ytterligare ”uppdrag”. Jag tyckte mycket illa om detta, och ofta gick jag upproriskt och lade mig utan att skriva något, men jag kunde inte sova. Till sist steg jag motvilligt upp och skrev i enlighet med diktamen. Ibland var jag så trött att jag gick och lade mig igen och somnade efter att bara ha skrivit några stycken. Men jag var tvungen att fortsätta med just det avsnittet innan jag åt frukost nästa morgon, kanske avsluta det på vägen till arbetet eller vid några enstaka tillfällen mellan arbetsförpliktelserna under dagen. När jag började en mening visste jag aldrig hur den skulle sluta, och informationen kom så fort att jag hade svårt att hinna med, trots att jag använde en snabb kombination av stenografiska tecken och förkortningar som jag själv hade utarbetat under mina år för att göra kursanteckningar och föra protokoll över terapissammankonster.

Det gick mycket lätt att avbryta skrivandet. På kontoret lade jag ner anteckningsboken för att svara i telefon, tala med en patient, vägleda en yngre medarbetare eller ägna mig åt någon av våra talrika kriser och för att sedan återgå till skrivandet utan att ens behöva gå tillbaka för att se var jag slutade. Hemma kunde jag tala med min man, prata med en vän eller vila en stund och sedan gå tillbaka till anteckningsboken utan att flödet av ord stördes det minsta. Det spelade

ingen roll om jag hade stannat upp vid slutet av ett stycke eller mitt i en mening. Det var som att Rösten bara väntade tills jag kom tillbaka och sedan började igen. Jag skrev med samma lätthet hemma, på kontoret, på en parkbänk eller i en taxi, på en buss eller på tunnelbanan. Närvaron av andra människor hindrade mig inte alls. När det var dags att skriva tycktes yttre omständigheter inte ha någon betydelse.

Särskilt i början var jag frestad att ändra ett ord här eller där, så att det i mitt tycke blev mer konsekvent. För det mesta blev ingivelsen att ändra ordet tillbaka till det ursprungliga så stark att jag ganska snart gjorde det. Det var faktiskt så att det hade en benägenhet att störa mig tills jag gjorde det. Dessutom blev det snart uppenbart att orden inte var valda på måfå. Det som ibland verkade vara inkonsekvent just då förklarades senare, och den ursprungliga ordalydelsen var nödvändig för den påföljande klarheten. Vid andra tillfällen kunde en hänvisning till speciellt formulerade tankar komma senare i sammanhang som jag ännu inte var medveten om, så att de ändringar jag kunde frestas att göra skulle förminska konsekvensen i tankarna snarare än förbättra den.

Skrivandet fortsatte under många år, och även om den intensiva skräck jag kände i början så småningom minskade med tiden, vände jag mig egentligen aldrig. Men trots perioder av öppen revolt föll det mig aldrig på allvar in att ge upp, även om alltsammans syntes mig som ett stort och ofta mycket irriterande intrång. Men några sällsynta gånger kände jag mig egendomligt gripen då jag skrev. Vid dessa tillfällen tycktes orden nästan sjunga, och jag upplevde en stark känsla av tillit och till och med av att vara privilegierad. Jag märkte efteråt att dessa avsnitt var de mest poetiska. Detta var emellertid korta men lyckliga perioder av andrum. För det mesta var jag sorgligt skeptisk, misstänksam och rädd. Men om skrivandet i allmänhet var oroande, så var att läsa upp materialet för Bill efteråt ännu mycket värre. Vi hade kommit överens om att jag skulle läsa upp mina anteckningar för honom i slutet av dagen och han skulle skriva rent dem på skrivmaskinen. Jag avskydde att höra vad jag hade skrivit. Jag var säker på att det skulle vara osammanhängande, dumt och meningslöst. Å andra sidan kunde jag bli oväntat och djupt berörd och plötsligt börja gråta.

Bill gav mig väldigt mycket stöd särskilt under de tidigare bearbetningarna som var påfrestande för oss båda. Jag kunde knappt läsa anteckningarna högt. Jag började stamma kraftigt, ett problem som jag varken haft tidigare eller senare. Jag plågades också av häftiga hostattacker eller så långa gäspningar att det var omöjligt för mig att prata på en stund. Ibland tappade jag rösten helt och hållet. Situationen var lika besvärlig för Bill som för mig. Han insåg mitt behov av hans ständiga uppmuntran, men han var också tvungen att hantera sina egna tvivel och också mitt mer eller mindre ständiga tillstånd av panik. Men lika lite skulle det falla Bill in att bara avbryta alltsammans som att jag på allvar skulle kunna göra det. På många sätt tycktes vi uppfylla ett gemensamt åtagande. Vi var båda utsatta för kraftigt motstridiga känslor, men vi delade en känsla av att det var viktigt att fortsätta.

För min del kunde jag varken redogöra för eller förlika mig med mina tydligt inkonsekventa åsikter. Å ena sidan såg jag mig själv officiellt som agnostiker, som tog avstånd från det material jag tog emot och var mycket starkt benägen att attackera det och bevisa att det var felaktigt. Å andra sidan tillbringade jag mycket tid med att ta emot det och senare med att diktera det för Bill, så det var uppenbart att jag även tog det på allvar. Jag kom faktiskt att kalla det för mitt livsverk, även om jag förblev ifrågasättande beträffande dess äkthet och var mycket nervös över alltsammans. Som Bill påpekade så måste jag nog ändå tro på det, om inte annat för att jag argumenterade så mycket om det. Även om detta var sant, hjälpte det mig inte. Jag befann mig i den omöjliga situationen att inte tro på mitt eget livsverk. Situationen var helt klart både absurd och smärtsam.

Det råder mycket lite tvivel om att den akuta konflikt jag upplevde till stor del, om än inte helt och hållet, var en inre konflikt. De yttre omständigheterna var förvånansvärt gynnsamma. Skrivandet var uppenbarligen anpassat så att det skulle störa så lite som möjligt, och trots egna konflikter var Bills bemötande alltid positivt och han gav mig på ett beaktansvärt sätt sitt ständiga stöd. Dessutom var min mans inställning oväntat till mycket stor hjälp. Han kunde knappast undgå att lägga märke till mina ofta förekommande stunder av skrivande, och han hade rätt att få en förklaring av något slag. Med stor tveksamhet beslöt jag mig för att berätta sanningen för honom. Tack och lov så var han mer än tolerant. Han var aktivt uppmuntrande. Det var tydligt att innehållet störde honom och efter en tid slutade jag att visa honom materialet. Ändå var han faktisk entusiastisk när det gällde mitt nerskrivande av det, och tycktes inte finna själva processen ångestframkallande. Det var jag glad för. Jag tog det själv inte så lugnt.

Var kom skrivandet ifrån? Det använde sig helt klart av min utbildningsbakgrund, mina intressen och min erfarenhet, men detta handlade om språk snarare än innehåll. Själva ämnet var förvisso det sista jag skulle ha tänkt mig att skriva om. ”Textboken” är oförändrad och återgiven som den gavs med undantag av att en del av det mer personliga material som bara fanns med i början är utelämnat. Kapitelrubriker och underavdelningar av materialet har tillkommit senare, men dispositionen av materialet som naturligt tycktes inordnas i dessa uppdelningar har inte ändrats. ”Arbetsboken” som dikterades i form av dagliga ”lektioner” är som jag skrev ner den. Men var kom skrivandet ifrån?

Jag har senare kommit underfund med att många av de begrepp och till och med några av de termer som används i skrivandet finns i både österländsk och västerländsk mystik, men jag kände inte alls till dem då. Inte heller förstod jag den lugna men kraftfulla auktoritet som Rösten dikterade med. Att jag har hänvisat till Rösten med stort ”R” beror till stor del på det egendomligt övertygande sättet hos denna auktoritet. Jag har ingen vetskap om det verkliga upphovsmannskapet till skrivandet, men den speciella kombinationen av visshet, visdom, mildhet, klarhet

och tålmod som karakteriserade Rösten gjorde att den hänvisningen tycktes helt passande.

Vid flera tillfällen under skrivandet talar Rösten själv i tydliga ordalag om Författaren. Mina egna reaktioner på dessa hänvisningar, som bokstavligen förstummade mig då, har minskat i styrka och handlar nu mer om villrådighet. Jag förstår inte de händelser som ledde fram till skrivandet. Jag förstår inte processen och jag förstår inte upphovsmannaskapet. Det skulle vara meningslöst att försöka mig på en förklaring.

En naturligt förlängd avslutning

Slutliga arkivanteckningar

*Det är intressant att Helen Schucman i sin självbiografi inte inkluderar en sammanfattning av **Kursen** och vad den säger, något som hon i detalj kunde och förstod, och därför tycktes ge ett intryck av att hon saknade sådan kunskap som dess Nertecknare. Men som hennes med-Nertecknare William Thetford ofta tillstod inför andra: "Helen hade full kunskap om **Kursen**." Samma sak säger Kenneth Wapnick, som arbetade nära Helen med förberedelserna inför publiceringen av manuskriptet till **Kursen** i sin "Recollections of Helen": "Jag tror inte att jag i hela mitt liv träffat någon som hon... hon hade en otroligt helig sida... (och) hon kunde **Kursen** utan och innan som en följd av en inneboende vishet." Han tillade: "Följaktligen kunde ingen den bättre än hon."*

*Det förefaller därför lämpligt att som ett tillägg till avslutningen av hennes självbiografi här inkludera delar av en sammanfattning av **Kursen** som Helen skrev 1977 som svar på mångas begäran om en kort introduktion till **En kurs i mirakler**, och som finns som Förord till **Kursen** i textboken. De två första avsnitten – "Hur den kom till" och "Vad den är" – skrev Helen själv; det sista avsnittet – "Vad den säger" – skrev hon genom en inre diktamenprocess. De synonyma avsnitten "Vad den är" och "Vad den säger" presenteras här som en naturligt förlängd avslutning på Helens självbiografi i en anda av erkännande av hennes perfekta kunskap och förståelse av **En kurs i mirakler** i egenskap av dess Nertecknare.*

Vad den är

Som titeln antyder är **Kursen** genomgående upplagd som ett läromedel. Den består av tre böcker: en textbok på 710 sidor, en arbetsbok på 525 sidor, och en handledning för lärare på 100 sidor. I vilken ordning eleverna väljer att använda böckerna, och det sätt de läser dem på, beror på vars och ens speciella behov och vad de föredrar.

Den läroplan som **Kursen** föreslår är noggrant genomtänkt och förklaras steg för steg både på de teoretiska och praktiska nivåerna. Den betonar tillämpning snarare än teori, och upplevelse snarare än teologi. Den fastslår bestämt att "en universell teologi är omöjlig, men en universell upplevelse är inte endast möjlig utan

nödvändig“. (B-In.2:5). Även om **Kursen** är kristen i sin framställning, behandlar den universella andliga ämnen. Den betonar att den endast är en version av den universella läroplanen. Det finns många andra, och den skiljer sig från dessa endast till formen. Till sist leder de alla till Gud.

Textboken är till stor del teoretisk, och för fram de begrepp på vilka **Kursens** tankesystem är baserade. Dess tankegångar innehåller grunden för arbetsbokens lektioner. Utan den praktiska tillämpning som arbetsboken tillhandahåller, skulle textboken till stor del förbli en rad abstraktioner, vilka knappast skulle vara tillräckliga för att åstadkomma den omvändning i tänkandet som **Kursen** syftar till.

Arbetsboken omfattar 365 lektioner, en för varje dag under året. Det är emellertid inte nödvändigt att göra lektionerna i den takten, och man vill kanske stanna vid en särskilt tilltalande lektion mer än en dag. Instruktionerna betonar endast att man inte bör försöka sig på mer än en lektion per dag. Arbetsbokens praktiska natur framhävs i inledningen till lektionerna, som betonar upplevelse genom tillämpning snarare än en tidigare förpliktelse till ett andligt mål:

Några av de tankegångar som arbetsboken för fram kommer du ha svårt att tro på, och andra kan tyckas fullkomligt häpnadsväckande. Detta har ingen betydelse. Du ombeds bara att tillämpa tankegångarna på det sätt som du är anvisad. Du ombeds inte att bedöma dem överhuvudtaget. Du ombeds bara att använda dem. Det är genom att använda dem som de blir meningsfulla för dig, och kommer att visa dig att de är sanna.

Kom bara ihåg detta; du behöver inte tro på tankegångarna, du behöver inte acceptera dem, och du behöver inte ens välkomna dem. Några av dem kanske du aktivt gör motstånd mot. Ingenting av detta har någon betydelse, inte heller minskar det deras verkan. Men tillåt dig inte att göra undantag när du tillämpar tankegångarna som arbetsboken innehåller, och hur du än reagerar på dessa tankegångar, använd dem. Ingenting mer än detta begärs. (A-In.8-9)

Handledningen för lärare, slutligen, som har skrivits i form av frågor och svar, besvarar några av de frågor som det är troligt att en elev kommer att ställa. Den innehåller också ett klargörande av en del av de begrepp som **Kursen** använder, och förklarar dem inom textbokens teoretiska ram.

Kursen gör inga anspråk på att vara slutgiltig, inte heller är arbetsbokens lektioner avsedda att göra elevens inläring fullständig. Till sist lämnas läsaren i händerna på sin egen Inre Lärare, Som kommer att leda all vidare inläring på det sätt Han finner lämpligt. Även om **Kursen** är betydande i omfång, kan sanningen inte inskränkas till någon begränsad form, vilket tydligt framgår av det som sägs i slutet av arbetsboken:

Den här **Kursen** är en början, inte ett slut ... Du kommer inte att få några fler specifika lektioner, för de behövs inte längre. Hör hädanefter endast Röst

för Gud...Han kommer att leda dig i dina ansträngningar, och tala om för dig exakt vad du skall göra, hur du skall styra ditt sinne, och när du skall komma till Honom i tystnad, och be om Hans säkra ledning och Hans osvikliga Ord (A-Ep.12).

Vad den säger

*Ingenting verkligt kan hotas.
Ingenting överkligt existerar.
Häri ligger Guds frid.*

På detta sätt inleds **En Kurs i Mirakler**. Den gör en grundläggande åtskillnad mellan det verkliga och det överkliga; mellan kunskap och varseblivning. Kunskap är sanning, under en enda lag, kärlekens eller Guds lag. Sanningen är oföränderlig, evig och entydig. Du känner inte alltid igen den, men den kan inte förändras. Den gäller för allt som Gud skapade, och endast det Han skapade är verkligt. Den är bortom vad du kan lära dig, eftersom den är bortom tid och förlopp. Den har ingen motsats; ingen början och inget slut. Den enbart är.

Varseblivningens värld, å andra sidan, är en värld av tid, av förändring, av början och av slut. Den grundar sig på tolkning, inte på fakta. Den är en värld av födelse och död, byggd på övertygelsen om brist, förlust, separation och död. Den är en värld vi lärt oss snarare än någon vi givits, selektiv i sin tonvikt på varseblivning, oberäknelig i sitt sätt att verka, och felaktig i sina tolkningar.

Ur kunskap respektive varseblivning uppstår två tydligt åtskilda tankesystem, vilka är varandras motsats i varje avseende. I kunskapens rike finns inga tankar som är åtskilda från Gud, därför att Gud och Hans Skapelse delar en enda Vilja. Varseblivningens värld är emellertid gjord av övertygelsen om motsatser och separata viljor, i evig konflikt med varandra och med Gud. Det som varseblivningen ser och hör tycks vara verkligt, därför att den endast tillåter det att komma in i medvetenheten som överensstämmer med önskningarna hos den som varseblir. Detta leder till en värld av illusioner, en värld som behöver ständigt försvar just *därför* att den inte är verklig.

När du har fångats i varseblivningens värld är du fångad i en dröm. Du kan inte undkomma utan hjälp, därför att allt dina sinnen visar dig vittnar endast om drömmens verklighet. Gud har

tillhandahållit Svaret, den enda Utvägen, den sanne Hjälparen. Uppgiften för Hans Röst, Hans Helige Ande, är att medla mellan dessa två världar. Han kan göra detta, därför att medan Han å ena sidan känner sanningen, känner Han å andra sidan också igen våra illusioner, men utan att tro på dem. Det är den Helige Andes mål att hjälpa oss att undkomma drömmens värld genom att lära oss hur vi skall vända på vårt sätt att tänka och göra inläringen av våra misstag ogjord. Förlåtelsen är den Helige Andes mäktiga hjälpmedel för att få till stånd denna omvändning i sättet att tänka. **Kursen** har emellertid sin egen definition på vad förlåtelse verkligen är, precis som den definierar världen på sitt eget sätt.

Den värld vi ser återspeglar endast vår egen inre referensram – de tankar, önskningar och känslor som dominerar i våra sinnen. ”Projektion ger upphov till varseblivning” (T-21.In.1:1). Vi ser först inåt, bestämmer oss för vilken slags värld vi vill se och projicerar sedan denna värld utanför oss, och gör den till sanningen så som vi ser den. Vi gör den sann genom våra tolkningar av det vi ser. Om vi använder varseblivningen till att rättfärdiga våra egna misstag – vår vrede, våra impulser att attackera, vår brist på kärlek vilken form den än må anta – kommer vi att se en värld av ondskas, tillintetgörande, illvilja, avund och förtvivlan. Allt detta måste vi lära oss att förlåta, inte därför att vi är ”goda” och ”barmhärtiga”, utan därför att det vi ser inte är sant. Vi har gjort en förvrängning av världen genom våra förvrängda försvar, och ser därför det som inte finns. Allteftersom vi lär oss att känna igen misstagen i vår varseblivning, lär vi oss också att se förbi dem eller att ”förlåta”. På samma gång förlåter vi oss själva, och ser förbi våra förvrängda självuppfattningar till det Självsom Gud har skapat i oss och så som oss.

Synd definieras som ”brist på kärlek” (T-1.IV.3:1). Eftersom kärlek är det enda som finns, är synd, enligt den Helige Andes sätt att se, ett misstag som skall rättas, snarare än något ont som skall bestraffas. Vår känsla av otillräcklighet, svaghet och ofullkomlighet kommer av vår starka investering i ”bristprincipen”, som styr hela världen av illusioner. Ur denna synvinkel söker vi hos andra det som vi känner saknas hos oss själva. Vi ”älskar” en annan för att få någonting själva. Detta är faktiskt det som i drömmens värld kallas för kärlek. Det kan inte finnas något större misstag än detta, för kärleken är oförmögen att be om någonting.

Endast sinnen kan verkligen förenas, och dem Gud har fogat

samman kan ingen människa skilja åt (T-17.III.7:3). Det är emellertid endast på Kristussinnets nivå som sann förening är möjlig och faktiskt aldrig gått förlorad. Det ”lilla jaget” försöker upphöja sig självt genom yttre godkännande, yttre ägodelar och yttre ”kärlek”. Självet, Som Gud skapade, behöver ingenting. Det är för evigt fullständigt, tryggt, älskat och kärleksfullt. Det söker dela med sig snarare än att få; att utsträcka sig snarare än att projicera. Det har inga behov, och vill förena sig med andra utifrån deras gemensamma medvetenhet om överflöd.

Världens speciella relationer är destruktiva, själviska och barnsligt självupptagna. Men om de överlämnas till den Helige Ande kan dessa relationer bli de heligaste på jorden – miraklen som visar vägen tillbaka till Himlen. Världen använder sina speciella relationer som ett sista vapen för uteslutning och som ett bevis på separering. Den Helige Ande omvandlar dem till fullkomliga lektioner i förlåtelse och till att vakna ur drömmen. Varje lektion är ett tillfälle att låta varseblivningen bli helad och misstagen rättade. Varje lektion är en ny chans att förlåta sig själv genom att förlåta den andre. Och varje lektion blir ännu en inbjudan till den Helige Ande och till hågkomsten av Gud.

Varseblivningen är en kroppslig funktion, och representerar därför en begränsning av medvetenheten. Varseblivningen ser genom kroppens ögon och hör genom kroppens öron. Den framkallar de begränsade reaktioner som kroppen har. Kroppen förefaller till stor del vara självmotiverad och självständig, men i själva verket svarar den endast på sinnets avsikter. Om sinnet vill använda den till attack i någon form, blir den ett offer för sjukdom, åldrande och förfall. Om sinnet i stället accepterar den Helige Andes syfte med den, blir den ett användbart sätt att kommunicera med andra, osårbar så länge den behövs, och varsamt lagd åt sidan när den inte längre är till någon nytta. I sig själv är den neutral, liksom allt i varseblivningens värld. Huruvida den används för egots eller den Helige Andes mål beror helt och hållet på vad sinnet vill.

Motsatsen till att se genom kroppens ögon är Kristi sanna seende, som återspeglar styrka snarare än svaghet, enhet snarare än separation, och kärlek snarare än rädsla. Motsatsen till att höra genom kroppens öron är kommunikation genom Rösten för Gud, den Helige Ande, som har sin boning i var och en av oss. Hans Röst tycks avlägsen och svår att höra, därför att egot, som talar för det lilla, separerade självet, förefaller vara mycket mera högljutt.

Det är faktiskt tvärtom. Den Helige Ande talar med omisskännlig klarhet och med överväldigande dragningskraft. Ingen som inte väljer att identifiera sig med kroppen skulle kunna vara döv för Hans budskap om befrielse och hopp, inte heller skulle han kunna låta bli att med glädje acceptera Kristi sanna seende i glatt utbyte mot den eländiga bilden av honom själv.

Kristi sanna seende är den Helige Andes gåva, Guds alternativ till illusionen om separationen och till övertygelsen om syndens, skuldens och dödens verklighet. Det är det enda som rättar alla misstag i varseblivningen; sammanjämkningen av de skenbara motsatser på vilka den här världen grundar sig. Dess vänliga ljus visar allt ur en annan synvinkel, och återspeglar det tankesystem som uppstår ur kunskap och som gör återvändandet till Gud inte bara möjligt utan oundvikligt. Det som betraktades som orättfärdigheter som begåtts mot någon av någon annan, blir nu ett rop på hjälp och förening. Synd, sjukdom och attack ses som felaktiga varseblivningar som behöver botas genom varsamhet och kärlek. Försvaren läggs ner därför att där det inte finns någon attack finns det inget behov av dem. Våra bröders behov blir våra egna, eftersom de färdas tillsammans med oss på vägen till Gud. Utan oss skulle de gå vilse. Utan dem skulle vi aldrig finna vår egen väg.

Förlåtelsen är okänd i Himlen, där behovet av den skulle vara obegripligt. I den här världen är emellertid förlåtelse en nödvändig rättelse av alla de misstag som vi har gjort. Att erbjuda förlåtelse är det enda sättet för oss att få den, för den återspeglar Himlens lag: att ge och att få är detsamma. Himlen är det naturliga tillståndet för alla Guds Söner så som Han skapade dem. Detta är deras verklighet för evigt. Den har inte förändrats därför att den fallit i glömska.

Förlåtelsen är det medel genom vilket vi kommer att minnas. Genom förlåtelsen blir världens tänkande omvänt. Den förlåtna världen blir porten till Himlen, för genom dess nåd kan vi till sist förlåta oss själva. Genom att inte hålla någon fången i skuld, blir vi fria. Genom att erkänna Kristus i alla våra bröder, känner vi igen Hans Närvaro i oss själva. Genom att glömma alla våra felaktiga varseblivningar, och utan att någonting från det förgångna håller oss tillbaka, kan vi minnas Gud. Mer än så kan vi inte lära oss. När vi är redo kommer Gud Själv att ta det sista steget på vår väg tillbaka till Honom.

